

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

ASKERİ DARBELERİ DEVİRİM ÖNİLER

•Güncel
Hareketi
Anlamak

•Devrimin
Işığı

•12 Eylül'ü
Yargılamak

•Honduras
Dersleri

•Küllerinden
Doğanlar
Hesap
Soracaklar

01/07/2009

01/07/2009

2 TEMMUZ 2009 SARIGAZI

01/07/2009

AYIŞIĞI SANAT MERKEZLERİ 6. KONFERANSI PROGRAMI

1. GÜN

11.00: AÇILIŞ
FAALİYET RAPORLARI
(GAZİ AYIŞIĞI, SARIGAZI AYIŞIĞI)
(ANTEP AYIŞIĞI, ADANA AYIŞIĞI)
(İZMİR AYIŞIĞI, TAKSİM AYIŞIĞI)

2. GÜN

09.00: GİRİŞ- YENİ İNSAN
YENİ İNSANIN ÜRETİM SÜRECİ
YENİ İNSAN VE AŞK
YENİ İNSANIN YOLDAŞLIK İLİŞKİLERİ
TARTIŞMA

3. GÜN

09.00: YENİ İNSAN VE BİLİM
YENİ İNSANIN TOPLUMSAL İLİŞKİLERİ
YENİ İNSAN VE SANAT
TARTIŞMA

4. GÜN

09.00: KONFERANS DEĞERLENDİRMESİ VE SONUÇ BİLDİRGESİ
KONFERANS DEĞERLENDİRMESİ VE SONUÇ BİLDİRGESİ
(7. KONFERANSIN KONUSU)
SANAT MERKEZİ ÖZEL PROGRAMI

GÜNCEL HAREKETİ ANLAMAK

Teori, bugünkü toplumu yıkmaya yönelen kitlelerin devrimci hareketini ifade etmelidir. Toplumu alt-üst eden devrimci hareketi yansıtmayan bir düşünce, güncel gelişmeyi anlamaktan uzak kalır.

Son aylarda önkileri aşan büyüklükte yığın eylemleri yaşandı. Sürekli büyüyen genişlikte eylemlere yönelme devrimci kitle hareketinin bir özelliğidir. Büyüyen emekçi hareketi, devrimin kaçınılmazlığını ifade ediyor. Devrimin kaçınılmazlığı Türkiye ve K.Kürdistan'ın genel koşullarından kaynaklanıyor. Nesnel koşullar kendi zorunluluğunu her geçen gün herkese kabul ettirecek bir devrimci dinamizm taşıyor. Devrimi yaratan genel tarihsel koşulları anlayamayanlar, devrimin güncel hale gelen elle tutulur göstergelerini de anlayamazlar. Gelişmekte olan devrimin en çarpıcı sonuçlarından biri, insanlarda görülen büyük değişimdir.

Son dönemlerdeki büyük halk eylemlerini gören herkes, emekçi insanlarda nasıl büyük bir değişimin olduğu konusunda görüş birliği içinde. Hatta bazıları daha da ileri gidip eylemlerin yaygınlığı ve büyüklüğü karşısında şaşkınlığını ve hayranlığını ifade etmekten kendini alamadı. Kitle hareketinin değişimi ve büyümesi tartışılmaz bir gerçektir. Bu olgu karşısında hiç kimse kuşku duyamaz. İnsanların bilinçlerinde ve davranışlarında belirgin bir değişim olduğunu kabul edenler, neden aynı şeyi taktiklerinde de yapmıyorlar? Halk yığınları sürekli devrimcileşecek, devrimci mücade-

le gün gün büyüyecek ama politikalar, bu devrimci değişimi yansıtmayacak. Devrim açıkça sırt çevirmeyen hiç kimse bunu kabul edemez. Politikalar, taktikler kitlelerin içinde bulunduğu koşullara göre belirlenir, kitlelerin içinde dövüştükleri koşullar değişime uğradığında, bu değişimle birlikte kitlelerin genel durumunda da bir değişim görüldüğünde politik taktiklerin de değişmesi gerekiyor. Yal-

nızca reformist, parlamenter, yasalıcı eğilimler, insanlardaki bu büyük değişimi politikalara ve çalışmalara yansıtmazlar. Onlar ancak devrimci değişimin lafını ederler.

Ezilen ve sömürülen kitlelerin bilinç ve hareketlerinde ileri yönde görülen farklılık yeni görülüyor değil. Devrimcileşme uzun zamandır sürüyor. Yeni olan, emekçilerin en geri kalanlarının da devrimci mücadelenin etkisiyle harekete katılması ve sınıf mücadelesinin büyük bir sıçrama göstermesidir. En sıradan insanların kendilerini ezen sisteme karşı mücadeleye geçmesi büyük bir dönüşümdür ve tarihsel gelişme açısından önemli bir dönemeçtir. Emekçi insanların hareketinde ani dönüşüm ve olağanüstü aktifliğin görülmesi, devrimci durumun çok önemli bir göstergesidir. Fakat devrimci durum tek bir göstergeden ibaret değildir. Tek bir ağaçtan orman olmaz. Devrimci duru-

mu bütün göstergeleriyle kavramak gerekiyor. Devrimci durumu tanımlamayıp, onun yalnızca belirtilerini sayıp dökenler bununla, kendi çelişkili durumlarını açıklamış olurlar. Bu çelişki, küçük burjuvazinin kendi varoluşundan ileri gelen çelişkilerin dışavurumundan başka bir şey değildir.

Kitlelerin sola, devrime yönelmesi, devrimci mücadelenin devamlı büyüyen bir gelişme içinde olması nasıl bir durumun ifadesidir? Küçük burjuva devrimci hareketin devrime sırt çevirip yalnızca yasal, reformcu bir muhalefet hareketi durumuna gelmesine rağmen, eylemci kitlelerin devrimci mücadeleyi yükseltmesi ve devrimci hareketin devamlı yeni kitlelerle güçlenmesi devrimci durumu ifade etmiyorsa, nasıl bir durumu ifade ediyor? Kendi öznel durumları nedeniyle yıllarca devrimci durumu reddedenler, şimdi devrimci durumun sonuçları kendini karşı konulmaz biçime ortaya koyunca, karşı çıktıkları gerçeklerle bir kez daha yüz yüze geliyorlar. Ancak yaşamın gerçekliği, sınıf mücadelesinin gerçekliği, kendisini karşı konulmaz bi-

Son aylarda önkileri aşan büyüklükte yığın eylemleri yaşandı. Sürekli büyüyen genişlikte eylemlere yönelme devrimci kitle hareketinin bir özelliğidir. Büyüyen emekçi hareketi, devrimin kaçınılmazlığını ifade ediyor. Devrimin kaçınılmazlığı Türkiye ve K.Kürdistan'ın genel koşullarından kaynaklanıyor. Nesnel koşullar kendi zorunluluğunu her geçen gün herkese kabul ettirecek bir devrimci dinamizm taşıyor. Devrimi yaratan genel tarihsel koşulları anlayamayanlar, devrimin güncel hale gelen elle tutulur göstergelerini de anlayamazlar. Gelişmekte olan devrimin en çarpıcı sonuçlarından biri, insanlarda görülen büyük değişimdir.

çimde herkese kabul ettiriyor.

İşçi sınıfının devrimci mücadelesi, proletaryanın varlık koşullarını ortadan kaldıran ve emeği köleleştiren devlet makinesini yıkmaya yöneliktir. İşçi sınıfı dışındaki emekçi kitlelerin de amacı, içinde buldukları ezilmişlikten ve baskıdan kurtulmaktır. Bu yönde ortaya çıkan büyük eylem dalgası, ezilen yığınların özlemleri gerçekleşinceye dek daha da kabararak genişleyecektir. Ezilen yoksul Kürt halkı, özgürlük hedefine ulaşmak için yıllardır yürüttüğü dünyanın en etkin mücadelelerinden birini daha ileri aşamaya götürüyor. Tekelci egemenliği, faşist devleti yıkma ve özgürlüğe kavuşma hedefi, halkların en ivedi hedefidir. Halk kitleleri, hedeflerine ulaşmada ne denli kararlı olduklarını yakın zamanda gerçekleştirdikleri yığmsal eylemlerle ortaya koydular. Toplumun altını üstüne getiren o etkili kitle eylemlerinin anlamı budur.

Devrimci durum koşullarında proletaryanın devrimci politikası ne olmalıdır? Ezilen sınıfın güncel politikasının görevi, yığınları iktidarı ele geçirmeye, yani devrime hazırlamaya yöneliktir. Bu noktada alınması gereken devrimci önlemler ön plana çıkar. İşçi sınıfını nihai kurtuluşuna götürecektir devrimci önlemler, Demokratik Halk Devrimi ve Demokratik Halk İktidarı programında belirtilen önlemlerdir. Bunun da ilk adımı, Geçici Devrim Hükümeti'dir. Bütün bu devrimci önlemlerin burjuva diktatörlük çerçevesinde uygulanamayacağı açıktır. Emekçi halk kitlelerinin ilk yapacağı, burjuvaziyi savaş alanında yenmek, eski toplumun çerçevesini parçalamaktır. Oysa reformist ve oportünist hareketler, emekçileri burjuva diktatörlüğü çerçevesinde tutmaya çalışıyor. O nedenle tüm politikaları bu çerçeveye sınırlıdır. Bu çabalarının tüm amacı, emeği gasp edenlerin egemenliğini devrilmekten kurtarmaktır. Bunu hangi yollarla yapıyorlar? Tabi ki onlar burjuva düzenin varlığını sürdürmesini doğrudan savunmuyorlar; onlar bunu kurulu düzenin reformlardan geçirilmiş yeniden düzenlenmesi yoluyla, emekçi sınıflara devletin ele geçirilmesi (yıkılması değil) gerektiğini öğütleyerek yapıyorlar.

Dünün küçük burjuva devrimcileri olan sosyal-reformist hareketlerin yıllardır savundukları görüş şudur: Varolan koşullar demokratikleştirilmeli; bunun için cumhuriyet götürülebileceği demokratik noktaya kadar götürülmeli, yani burjuva demokrasisi uygulanmalı. Ortaçağa göre ilerici olan bu önlemler, kapitalizmden komünizme

geçiş çağına göre, proletaryanın toplumsal mücadelesine göre geri önlemlerdir. Yasalci sol hareketlerin savunduğu bu önlemler, toplumu eskisi gibi yönetemeyeceğini anlayan egemen sınıfın belli kesimlerinin uzun süre önce piyasaya sürdüğü önlemlerdir. Bir şey çok açık, kurulu rejimi "demokratikleştirmek" için yola çıkanlar, görüşleri itibarıyla komünist değildirler; çünkü henüz burjuva demokratik görüşleri aşıp proletaryanın toplumsal devrim çizgisine gelememişlerdir. Onların yamalarla ayakta tutmaya çalıştıkları eski toplumsal düzen, tam bir dağılma içerisinde. Bu toplumun bütün çelişkileri olgunlaşmış, bütün çürümüşlüğü açığa çıkmış ve daha bir üst yaşam biçiminin bütün çözümlerini kendi içinde olgunlaştırmıştır.

Burjuva demokrasisi bir devlet biçimidir. Devletin faşistleştirilmesinden önce bir burjuva demokrasisi yaşanmış olsa bile, tekelci egemenlik çerçevesinde faşizm yerini yeniden burjuva demokrasisine bırakmaz. Tekelci kapitalizm her planda gericiliktir. Türkiye'de ise daha en başta cumhuriyet gerici burjuva diktatörlüğü olarak kuruldu. Devlet 12 Mart'ta faşistleştirildi, faşizm, 12 Eylül'de de devlet yapısı içinde kurumsallaştırıldı. Bu durumda emekçi sınıfın devrimci görevi, faşizmi ve tekelci egemenliği devrim yoluyla yıkmaktır. Halk güçlerinin hedefledikleri demokrasiye, burjuva demokrasisi değil, Halk Demokrasisi olacaktır.

Burjuva cumhuriyet ne denli demokratikleştirilirse demok-

ratikleştirilsin, onun burjuva içeriği, emekçi halk karşıtı karakteri değişmez. Bir kimse işçi sınıfının devrimci mücadelesini terk etmediği sürece, yüzünü burjuva cumhuriyete çeviremez. Burjuva cumhuriyeti savunmak, burjuva egemenliğe hizmet etmek demektir. "...Her hükümet biçimini olduğu gibi, cumhuriyeti de içeriği belirler; bir burjuva egemenlik biçimi olduğu sürece, bize, herhangi bir monarşi kadar hasımdır (yalnızca husumetin biçimleri farklıdır)." Engels.

Küçük burjuva uzlaşmacı hareket, emekçi kitleleri ileri götüreceğine geri götürmeyi hedefliyor. Böylece devrimci yığınların gerisine düşmekle kalmıyor, onların karşısına geçmiş oluyor.

Çelişkiler derin, olgular devrimci; yapılması gereken bunu politik taktiklere yansıtılmaktır. Devrimci ajitasyon, devrimci politika ve devrimci eylemleri öne çıkartmaktır.

C.DAĞLI

İşçi sınıfının devrimci mücadelesi, proletaryanın varlık koşullarını ortadan kaldıran ve emeği köleleştiren devlet makinesini yıkmaya yöneliktir. İşçi sınıfı dışındaki emekçi kitlelerin de amacı, içinde buldukları ezilmişlikten ve baskıdan kurtulmaktır. Bu yönde ortaya çıkan büyük eylem dalgası, ezilen yığınların özlemleri gerçekleşinceye dek daha da kabararak genişleyecektir. Ezilen yoksul Kürt halkı özgürlük hedefine ulaşmak için yıllardır yürüttüğü dünyanın en etkin mücadelelerinden birini daha ileri aşamaya götürüyor. Tekelci egemenliği, faşist devleti yıkma ve özgürlüğe kavuşma hedefi, halkların en ivedi hedefidir.

ENTERNASYONALİZM

Marx ve Engels 1848'de Komünist Manifesto'da ilk enternasyonalist çağrısı yaptılar: "**Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz!**" Komünist Enternasyonal, emperyalizm döneminin enternasyonalist mücadelesi için bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklarının birleşmesi çağrısı yapıyordu. Günümüzde bütün ülkelerin işçileri, emekçileri ve ezilen halklarının mücadele birliği tarihsel bir zorunluluktur.

Birinci Enternasyonal'le (1864–1872) proletarya, uluslararası mücadele örgütünü kurdu, proletaryanın uluslararası devrimci mücadelesi başladı. Paris Komünü'nde I.Enternasyonal etkin olarak yer aldı. Paris Komünü sonrasında, 1872'de I.Enternasyonal kendini feshetti. 1889'da II. Enternasyonal kuruldu. II. Enternasyonal kapitalizmin emperyalizm aşamasına ulaştığı yıllarda geniş proleter yığınları örgütledi. Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın başladığı yıllarda II. Enternasyonal hem devrimci yükselişin gerisinde kalıp hem savaşta sosyal-şoven bir çizgi izleyerek proletaryanın devrimci enternasyonalist örgütü olmaktan çıktı. Savaş sırasında proletaryanın devrimci mücadelesini sürdüren komünist örgütler, savaş sonrasında Komünist Enternasyonal (Komintern) / III. Enternasyonal'i kurdular. Büyük Ekim sosyalist devrimi sonrası kurulan Komintern, proletaryanın uluslararası mücadele örgütü olarak önemli görevler yaptı. Komintern, proletarya diktatörlüğünü, sosyalizmi hayata geçirdi. Faşizme karşı mücadelenin örgütlenmesi, birleşik cephe oluşturulması, İspanya iç savaşında Enternasyonalist Tugayların oluşturulması, emperyalizme karşı ulusal kurtuluş mücadelelerinin ve devrimlerin desteklenmesi gibi birçok görevler gerçekleştirdi. 1943'te II. Emperyalist Paylaşım Savaşı koşulları nedeniyle kendini feshetti. Daha sonra oluşturulan Kominform, proletaryanın uluslararası alanda devrimci mücadelesi ve dayanışmasına cevap vermekte yetersiz kaldı. Sosyalist ülkeler enternasyonalist dayanışmayı belli ölçülerde sürdürdüler. 1989'la birlikte sosyalist ülkelerdeki gerilemeyle enternasyonalist mücadele alanında büyük bir boşluk oluştu.

90'lı yıllarda enternasyonalist devrimci ilişkiler ve mücadele en geri düzeylere düştü. Bu süreç sosyalizme ve proletaryaya saldırıların en fazla arttığı yıllar oldu. Bu yıllar aynı zamanda proletarya enternasyonalizminin daha ileri düzeyde ortaya çıkmasının koşullarının oluşmaya başladığı yıllardır.

90'lı yıllar aynı zamanda emperyalist tekellerin gücünün çok fazla arttığı yıllar oldu. Büyük emperyalist tekeller dünyayı bir ağ gibi sarmış durumda. Yüzden fazla ülkede faaliyet gösteren dev tekeller var. Ekonomik ilişkiler, küresel çapta daha fazla iç içe geçti. Bir otomobil 10'dan fazla ülkede üretilen parçalardan oluşuyor. Emperyalist tekeller dünyadaki tüm üretim sürecini kontrol edecek güce ulaştılar. En büyük emperyalist tekellerin gücü, Türkiye gibi ülkelerin devlet bütçesini katlayacak boyutlara ulaştı. Son yirmi yılda emperyalist sermaye küresel çapta çok etkili güç oldu. Sömürü için çıkarları önünde hiçbir engel, hatta hiçbir pürüz kalmamasını istemiyorlar. Turuncu, sarı gibi renkli isimler takıp "devrim" diye adlandırdıkları kimi ülkelerin hükümetlerini açıktan yıkıp yerine istedikleri yönetimleri getirmelerinde olduğu gibi her ülkede, değişik yollarda da olsa istedikleri yönetimi getirdikleri bir ortam oluşturmaya çalışıyorlar. Emperyalizmin ekonomik ilhak politikaları, tüm yeni sömürge, bağımlı ülkelerde toplumun geniş yığınlarını oluşturan işçilerin, emekçilerin, küçük üreticilerin büyük bir yıkımına, açlığa, sefaletle yol açtı. Emperyalist ülkelerde bile işçilerin, emekçilerin üzerindeki sömürü iyice arttı, sefaletle ve açlığa sürüklenenler çoğaldı. Emperyalist ve işbirlikçi tekellerin sermayeleri ne kadar büyüdüyse tüm dünyada açlık, sefalet ve yıkım da en az o kadar arttı, büyüdü. Dünyada milyarlarca insan ya açlık sınırı altında ya da yoksulluk içinde yaşamak zorunda bırakıldı. Emperyalist ve işbirlikçi tekellerin bu tiranlığı küresel bir gerçekliktir.

Enternasyonalizmin Yükselişi

Gelişmeler enternasyonalist mücadele bilincini de yükseltiyor. Emperyalist tekellerin fabrikalarının kurulu olduğu ülkelerde emekçilere daha kötü koşullarda, daha ağır sömürüyü kabul ederek çalışmaları dayatılıyor. Bu kabul edilmeyince fabrikalar başka ülkelere taşınıyor. Emperyalist sermayenin sömürüyü arttırmak için taşınması, emekçilerin enternasyonal mücadele bilincini yükseltiyor. Birçok ülkede birlikte mücadele giderek yayılıyor. Tek ülkede işçilerin grev ve eylemlerinin emperyalist tekellerin diğer ülkelerde fabrikalardaki üretimi sürdürmesi nedeniyle sonuca ulaşması zorlaşıyor. İşçiler giderek daha fazla uluslararası eylemler örgütüyorlar. 2006 yılında Kanada ve ABD'de 17 bin Goodyear işçisinin birlikte grev yapması, ABD'nin Afganistan ve Irak'ta kullandığı savaş araçlarının lastiklerini karşılayamama sonucuna yol açmıştı. Yine aynı yıl General Motors'un Portekiz'deki fabrikasını kapatıp 1150 işçiyi atması gündeme gelince, Almanya'daki Opel ve İsveç'teki Saab fabrikalarının işçileri eylem başlattılar. 2009 Mayıs'ında, dünyanın en büyük çelik üreticisi Arcelor Mittal, bazı işçilerin işine geçici olarak son verdi. Şirket hissedarlarının yıllık toplantılarını yaptıkları Luxemburg'daki binası işçilerin saldırısına uğradı. Fransa ve Belçika'dan gelen iki bin işçi sis bombası atarak ve kapıları kırmaya çalışarak toplantıyı basmak istediler. Uluslararası bir tekelin hissedarlarına değişik ülkelerden işçilerin birlikte saldırısı enternasyonalizmin gelişmesinin somut durumunu gösteriyor. 14–15–16 Mayıs 2009'da ise Avrupa Sendikalar Konfederasyonu (ETUC) kararıyla Avrupa'nın değişik ülkelerinde kimi yüz binlik katılım olan eylemler yapıldı.

İşçilerin politik nitelikteki enternasyonalist eylemleri de artıyor. İsraili tramvay sürücülerinin eğitimlerinin yapılacağı İrlanda'da, tramvay işçileri sendikası Filistin halkıyla dayanışmak için İsraili tramvay sürücülerinin eğitimini reddetti. Dünya proletaryasının enternasyonalist mücadelesinin simgesi olan 1 Mayıs'ta Küba'daki kutlamalara gösterilen ilgi ve destek artıyor. 2009 1 Mayıs'ında Taksim'de devrimci 1 Mayıs'a katılmak için dünyanın deği-

şik ülkelerinden emekçiler İstanbul'a geldiler, devletin baskı ve saldırıları karşısında birlikte durulacağını gösterdiler. Bunlar gibi sayısız örnekler yaşanıyor.

90'lı yılların sonundan itibaren kapitalizme karşı küresel çapta eylemler başladı. NATO, AB, G-8, G-20, IMF, Dünya Bankası gibi emperyalist kurum ve kuruluşlar dünyanın her yerinde büyük tepkilerle karşılanmaya başladı. Seattle, Cenova ve daha birçok yerde yüz binlerin sokağa dökülüp çatışmalara girdiği ayaklanmalar "Kapitalizme Ölüm, Kapitalizmi Öldürün" sloganları eşliğinde yayıldı. Çok değişik ülkelerden insanlar aynı eylemde bir araya geliyordu. Emperyalizmin küresel örgütleri karşısında enternasyonal bir mücadele buluyordu. 11 Eylül ve sonrasında emekçiler üzerinde, ezilen halklar üzerinde baskı ve terör artırıldı. Bu ortamda Afganistan işgal edildi. Sıra Irak işgaline geldiğinde dünya halklarının on yıllar boyu görülmemiş büyük tepkisi ortaya çıktı. Bazı kentlerde milyonlar sokağa çıkıp tepki gösterirken dünya çapında, aynı günde on milyonlar sokağa çıkarak emperyalizm karşısında enternasyonal eylem gerçekleştirdiler. Enternasyonalizm dünya çapında yükseliyordu artık.

İletişim alanındaki gelişmeler de enternasyonalist mücadele için büyük olanaklar sunuyor. Dünyanın her yanındaki komünistlerle görüş alış-verişi yapma, haberleşme, politika belirlemek için karşılıklı canlı iletişim kurmak mümkün.

Enternasyonalist mücadele ve bilincin gelişmesini gösteren çok sayıdaki gelişme arasından Avusturya'daki anti-faşist gösteri dikkat çekiciydi. Faşist Haider'in seçim kazanması karşısında, değişik ülkelerden on binlerce kişi Avusturya'ya gelip anti-faşist eylem yapmışlardı.

Enternasyonalist örgütlenme ihtiyacının ortaya çıkardığı bir gelişme de Dünya Sosyal Forumu (DSF)'nin oluşmasıdır. Ancak devrimci bir enternasyonal merkez işlevi görmekten uzak. Başta burjuva eğilimler olmak üzere birçok eğilimi barındırması, zora dayalı devrim mücadelesi yürüten devrimcileri dışlama çabaları, kendini barışçıl yöntemlerle sınırlaması, sıkı bir merkez olmaması gibi birçok olumsuzluğu barındırıyor. DSF, küresel çapta kapitalizme karşı öfkenin ve komünist bir enternasyonalist örgütlenme ihtiyacının daha iyi görülmesi açısından önemlidir.

Dünya Gençlik Festivali, gençliğin devrimci enternasyonalist mücadelesini geliştirici bir rol oynuyor. İlk olarak 1949'da yapılmaya başlanan festival, genellikle sosyalist ülkelerde yapıldı. 1989'da Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti'nin başkenti Pyongyang'da, 1997'de Küba'nın başkenti Havana'da yapıldı. Bu iki festivale Leninist Parti de komünist gençlik komsomol örgütlenmesi ile katıldı. 2001'de Cezayir'de, 2005'te Venezuela'nın başkenti Caracas'ta yapıldı. Caracas'ta yapılan festival devrimci yükseliş sürecine tanık oldu. Bu festival kapsamında Latin Amerika ülkelerindeki devrimci örgütlerin oluşturduğu Bolivarıcı Kıta Koordinasyonu ilk toplantısını yaptı. On bir ülkenin devrimci örgütlerinin temsil edildiği bu toplantıya katılanlar arasında, 2008'de ölümsüzlüğe uğurladığımız, FARC'ın lideri Marulanda da yer aldı. Bu festivallerde devrimci gençlik, bilgi ve deneyimlerin paylaşılmasıyla kendini geliştirmenin yanında, devrim mücadelesinin yüksek olduğu ülkelerden gelenlerin devrimci coşkuları, diğer ülke devrimcilerinin coşkularını da yükseltiyor. Devrim için bilgi ve deneyim yanında, devrimci coşku da aktarılmış oluyor.

Emperyalizm, devrimin yükseldiği her yerde devrimi boğmak için saldırıyor. Kapitalist ülkelerde gelişen devrimlere saldırırken sosyalist ülkelere de sosyalizmi yıkmak için devamlı saldırıyor.

Emperyalistler ve işbirlikçi iktidarlar ikili ve çoklu anlaşmalarla devrimlere karşı ortak saldırı yapıyorlar. Devrimlere ve sosyalizme karşı oluşturdukları örgütlenmelere sürekli yenilerini ekliyorlar. NATO'ya bağlı Acil Müdahale Gücü, AB'ye bağlı Elit Polis Gücü gibi örgütlenmeler devrimleri ezmek için kuruldu.

Emperyalizmin dünya halklarını yıkıma uğratması ve sosyalist Küba'ya saldırısı karşısında büyüyen enternasyonalist dayanışma, devrimci nitelikte bir dayanışmadır. Sosyalizmi savunmadaki kararlılığıyla dünya halklarının sevgi ve sempatisini kazanan Küba, emperyalizme karşı mücadelenin de enternasyonalist bir merkezi haline geldi. Son yıllarda Latin Amerika'da devrimci yükselişin olduğu Venezuela, Bolivya, Ekvador, Nikaragua gibi ülkeler Küba ile ekonomik, politik ilişkileri geliştirip sıkı bir dayanışmaya yöneliyorlar. Küba etrafında oluşan bu ilişkiler, sosyalizmin savunulması ve devrimlerin yükselişi için devrimci enternasyonalist bir dayanışmadır.

Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti (KDHC)'ne yönelik olarak emperyalizmin sürdürdüğü saldırganlık, 2009 yılında daha da artmaya başladı. Dünyanın birçok ülkesinden devrimci hareketler, işçiler, emekçiler sosyalist Kore ile dayanışmayı yükseltiyorlar. Emperyalizmin saldırıları karşısında sosyalist Kore ile her türlü dayanışma enternasyonalist bir görevdir.

Enternasyonalizme Bakış

Gelişmeler enternasyonalizmin daha ileri boyutlarda, daha güçlü temellerde ortaya çıktığını göstermekte. Enternasyonalizm: uluslararası alanda devrim ve komünizm için destek ve dayanışmadır. Devrimciler, mücadelenin koşullarına göre dayanışmayı Denizlerin, Teğmen Alilerin Filistin'de savaşıması, Che'nin birçok ülkede devrim için savaşıması, enternasyonalist Tugayların İspanya'da savaşıması, Kübalı enternasyonalistlerin Afrika halklarının kurtuluşu için savaşıması gibi en üst biçimlere kadar bütün yöntem ve araçlarla sürdürürler.

Enternasyonalizmde marksist olmayan anlayışlar da var. Bunlardan Troçkist anlayış, buldukları yerde devrim mücadelesi vermek yerine, dünya devrimini beklemeye koyularak kendi küçük-burjuva pasifizmini dünya devrimiyle örtmeye kalkışıyor. Öte yandan, devrime sırt çeviren reformistler ise devrimci görünmek için diğer ülkelerden devrimci hareketlerle ve sosyalist ülkelerle dayanışma içinde görünürler.

Komünistler her ülke devriminin dünya proletaryasının kazandığı bir zafer olduğunu bilirler. Kendi ülkelerinde devrimleri yükseltirken, diğer ülkelerin devrimlerinin zafere ulaşması için enternasyonalist mücadeleyi yükseltirler. Her ülkede yükselen devrim bayrağı, dünya proletaryasının devrim bayrağıdır. Gerçekleşen her devrim dünya proletaryasının kazandığı bir mevzidir, kapitalizme karşı açılmış bir cephe dir.

Devrimler ve ayaklanmaların dünyanın birçok ülkesinde yükselişe geçtiği süreçte küresel çapta merkezi örgütlenme, tarihi bir zorunluluk haline geldi. Komünistlerin devrimci gelişmeleri zafere taşımak için komünist enternasyonalist örgütlenmeleri devrimlerin zaferini hızlandıracaktır.

Yeni Evre, ayaklanmalar ve devrimler yüzyılı, komünizmin zafere ulaşacağı yüzyıl olacak. İnsanlığın kölelikten kurtulup özgürlüğe geçmesinin, kapitalizmi yıkıp sınıfsız sömürsüz komünist topluma ulaşmasının koşulları oluştu. Bütün gelişmeler ve bugünkü koşullar, tarihi birikimlere dayanarak yeni bir komünist enternasyonalist dayatmaktadır. □

DEVİRİMİN IŞIĞI

“Merdi Kıpti şecaat arz ederken, sirkatin söylermiş” yani mert hırsız yaptıkları ile övünürken, suçunu da söylermiş. Merkez Bankası Başkanı Durmuş Yılmaz’ın Haziran ayı ortalarında Ankara Sanayi Odası’nın düzenlediği bir toplantıda söylediği sözler, birebir buna denk düştü. Küresel krizin bittiği ya da bitmek üzere olduğu yorumlarına katılmadığını gösteren Durmuş Yılmaz, “karanlık bir tünelde bir ışık görüldü; bu öbür tarafa çıkışı mı gösteriyor, yoksa üzerimize gelen arabayı mı? (...) kötüleşme hızının yavaşlaması söz konusu yani baş aşağı 150 km hızla giden bir araç, 120-130 km hızla gitmeye başladı” dedi. Bu açıklamanın bir gün sonrası, hükümet yetkilileri, Durmuş’un bu sözlerini düzeltmek için adeta birbirleriyle yarıştılar. Olur muydu şimdi, sırası mıydı, bu kadar kırılğan dengeler üzerinde duran ekonominin frenlerini boşaltmaya kimin ne hakkı vardı! Ama yine de olan olmuştu bir kere, söz ağızdan çıkmış, merdi Kıpti sirkatini söyleyivermişti. Sadece onunla sınırlı kalsa yine iyi. Aynı toplantıda ATO başkanı Nurettin Özdebir de, “başımızı boğulmamak için suyun üstünde tutmaya çalışıyoruz” diyerek adeta D.Yılmaz’ın sözlerine tuzbiber ekmişti.

Peki bunlar sadece birer latife miydi, yoksa acı gerçeğin ifadesi mi? Krizin Türkiye’ye teğet geçmediğini, amiyane tabiriyle dünya alem biliyordu. Bunu göstermek için son birkaç yılın yükselen işsizlik rakamlarına bakmak yeterliydi kuşkusuz. Türkiye, %15’i bulan işsizlik rakamıyla, dünya sıralamasında ikinci sıraya yükselmışti ve bu rakamın giderek büyüyeceğini de tahmin etmek zor değildi. Bunun yanı sıra bütçe açığının (yani giderlerin gelirlerden fazla olması durumunun) artması bir başka göstergedi. En yakın tarihli rakamlara göre, Türkiye’nin bütçe açığı 20.7 milyar liraya ulaşmıştı. Dış borçların artmasıyla, bu rakamın da büyüyeceği ortadaydı. Dış borçlar ise 200 milyar doları bulmuştu. Bütün bunların üzerine Türkiye ekonomisinin bu yılın sonunda %6 küçüleceği tahminleri de gelince, D.Yılmaz’ın durumu açıklıkla ortaya koyan sözlerinin niye apar topar düzeltilmeye ihtiyaç duyulduğu daha iyi anlaşılır oluyor sanırız.

IMF ile anlaş(ama)meselesi ise, tam anlamıyla yılan hikâyesine dönmüş durumda. Eskiden IMF ile anlaşma yapmıyor olmak marifet sayılırdı, şimdilerde ise IMF ile anlaşmak marifet sayılıyor. IMF ile anlaşmayı başaramamış, daha doğru bir ifadeyle uluslararası sermayenin yaptırımlarını peşinen kabul etmemiş bir hükümet, makbule geçmiyor. Peki AKP, IMF ile anlaşma imzalamaya niye yanaşmıyor, bunun tek bir açıklaması var, IMF borcu, faiz dışı fazlanın yükseltilmesi ve dış borç geri ödemelerinin hızlandırılması için vermek istiyor. Hükümetse giderek daha çok sıkıştığı iç borç ödemelerini yapmak için istiyor. Yani bu durum, her iki taraf için de iki ucundan da tutulamayacak değnek durumunda.

Her ne kadar hükümet tarafı, “IMF ile anlaşma olmasa da yolumuza devam ederiz” dese de iç borçları ödemek için ellerinde şu an bir kaynak olmadığı ortada. Ekonominin tüm damarlarının tıkalı olduğu ise ayan beyan ortada. Boşuna TESAV İcra Direktörü Güven Sak, “finansal sistem işliyor ama bir nevi ‘yaşam destek ünitesi’ne bağlı olarak” demiyor. Aslında “yaşam destek ünitesi”ne bağlı olan sadece finansal sistem değil, bir bütün olarak kapitalizmdir. Ekonomideki bu başağı gidişi hiçbir şekilde durduramıyorlar.

En son buldukları “Kriz varsa çaresi de var: Alışverişe çıkın” kampanyası da yaraya merhem olmadı. Talebi canlandırarak, insanları tüketime özendirerek ekonominin önünü açma düşüncesi, Keynes kadar eskidir. Cebinde parası olmayan milyonlarca işsiz insana “pazara çık, alışveriş yap” demek, cenazede ölen insanın yakınlarına “gözün aydın” demek gibi bir şey. İnsanlar para bulsalar zaten pazara çıkacak, aç karınlarını doyuracak bir şeyler alacaklar; ama sorun da orada zaten. Asgari uc-

retlerini bile alamayan milyonlarca insan, yoksulluk sınırının 2 bin lirayı bulduğu bir yerde nasıl alışverişe çıksın. Hükümet vergi indirimiyle stokları eritmeye çalışıyor. Acaba özel tüketim vergisindeki indirim kaç insanın umurunda. Kaç insanın ertelediği düşlerinin arasında yeni model bir arabaya sahip olmak var? Kirasını ödeyemeyen, evinde doğru dürüst tencere kaynamayan insanlara “özel tüketim vergisinde indirim yaptık” dediğinizde alacağımız cevap öfkeli bir yüz ve muhtemelen sunturlu bir küfür olacaktır. Bu, milyonlarca dargelirli, işsiz, yoksul insanla dalga geçmektir.

Ve Türk-İş, bu kampanyaya destek vererek tarihteki karanlık sayfalarına, sınıflar mücadelesinde oynadığı uğursuz role bir yenisini daha ekliyor.

Bütün çabalara rağmen, Türkiye tekeli kapitalizmini kurtarmaları mümkün görünmüyor. Dünya Bankası Türkiye Ofisi Başekonomisti Mark Thomas, “belirsizlik sürüyor” diyerek durumu özetliyor. Şimdi herkes nefeslerini tutmuş, 2010 yılını bekliyor. Ne olacak 2010 yılında? Güya krizden çıkış gerçekleşecek. Elbette bu bir peri masalı ama artık küçüklere anlatılmıyor da, uyusunlar diye büyüklere anlatılıyor. “Niye 2010 yılı?” diye soracak olursanız, hiçbirinin verecek cevabı yok. Herkes beklentilerini gerçeklik yerine geçirme uğraşısında ya da iyimser bir aşının tutacağı hayali peşinde. Tıpkı Nasreddin Hoca’nın göle maya çalması gibi: Ya tutarsa.

Dünya kapitalist sistemi kelimenin gerçek anlamıyla tam bir enkaza dönmüş durumda. Onlar da bol bol umut aşısı yapıyorlar. Krizden henüz çıkılmadıysa da çıkılmak üzere olduğu yalanları ortalığı kaplamış durumda. Krizin boyutlarını saklamak için ellerinden geleni yapıyorlar, ama mızrak çuvala sığmıyor tabi. ABD’li milyarder iş adamı (siz onu burjuva diye okuyun) Warren Buffet, “yeşil filizler”i görmek için katarakt ameliyatı olduğunu söylüyor. Ömrünün sonuna gelmiş, kurumuş kapitalizmin ağacını yeşertmek mümkün olamayacağı için, W.Buffet’a “geçmiş olsun” demek gerekiyor. Gözlerini dört açsa da kapitalizmde görebileceği tek şey, kurumuş, çürümüş yapraksız bir gövde olacak.

Bu arada bazı cankurtaranlar da ortalıkta fink atıyorlar. Bunlardan biri de “serbest piyasa mekanizması” yerine “denetlenen piyasa sistemi” öneren Mahfi Eğilmez adlı burjuva ekonomisti. “Bağımsız uluslararası bir kurumun küresel sistemi denetlemesi”ni vadediyor.

Tekelci kapitalizmin gelişmesinin “serbest piyasa”nın tabutuna son çivi çaktığını bilmiyor değil elbette bu zatı şahane! Ama o ve onun gibi burjuva ekonomistleri, kapitalizmin serbest piyasa ekonomisi olarak yutturmaya, böylece tekellerin sistemdeki belirleyiciliğini perdelemeye çalışıyorlar. 20. yüzyılın başlarından itibaren, dünya kapitalist sisteminin zaten tekellerin denetiminde olduğunu gizlemek istiyorlar.

Ama dünyanın bütün burjuvaları birleşseler de, artık çöküş aşamasına gelmiş olan kapitalist sistemi kurtarmaya güçleri yetmeyecektir. Türkiye ve K.Kürdistan’da tekeli burjuvazinin son demlerini yaşadığını gösteren en önemli gelişme, işçi eylemlerinde yaşanan yükseliş ve sistemden kopuş eğilimidir. İşçilerin burjuva sendikalarına tavır almaya başlamaları bunun açık göstergesidir.

Şu anda yüzbinlerce işçi eyleme hazırlanıyor. 300 bin maden işçisi eylem hazırlığında. Yine Türk-İş’le hükümet arasında kamu kesiminde süren toplu sözleşme görüşmeleri tıkanmış durumda. 90 bine yakın kamu işçisi önümüzdeki günlerde greve çıkacak.

İşte Merkez Bankası Başkanı Durmuş Yılmaz’ın tünelin ucunda gördüğü o ışık, maden işçilerinin baretlerindeki fenerin ışığıdır. Yani tüm insanlığı aydınlatacak ve yürekleri ısıtacak devrimin ışığı.□

AYNI REFORMİST LAPA: 12 EYLÜL'Ü YARGILAMAK

CHP, duru gökte çakan şimşek misali, 12 Eylül darbecilerine dokunulmazlık sağ-layan, anayasanın 15. maddesinin kaldırıl-masını istediğini ifade etti. Aslında bu 15. madde, egemen tekelci burjuvazinin kendi aralarında yuvarlamayı pek sevdiikleri bir toptur. Bu maddenin kaldırılması pek çok kez gündeme gelmiş, her seferinde bir ba-hane ile 12 Eylülcülerin dokunulmazlığı devam ettirilmiştir. İşe bakın ki, bu sefer de CHP, meclisin tatile girmesine bir kaç gün kala bu konuyu gündeme taşıdı ve hemen ardından “tatil zamanı yaklaştı, yetişmez” deyip vazgeçti. Üç ay sonra meclis açıldı-ğında eğer hatırlayan olursa aynı topu çe-virmeye devam edecektir.

CHP'nin derdi belliydi. Haftalar bo-yunca Ankara'nın o daracık politika kulva-rını dolduran “irticayla mücadele belge-si”ne dair yapılan tartışmalarda, her zaman olduğu gibi kendilerini cunta yanlısı ko-numda bulmuşlardı. Sorsanız kendilerine, 12 Eylül cuntasından en çok CHP'lilerin e-ziyet çektiğine dair öyle bir nutuk atarlar ki, mideniz kaldırmaz. Aynı şekilde AKP, eğer ayağına dolanan bürokrasi tayfasını tasfiye edecekse öyle bir cunta yanlısı kesil-ir ki, ikiyüzlülüğün bu kadarından kanser olursunuz.

Durum buydu tekelci partilerin askeri cuntalar karşısındaki tavırlarına dair. Ama dedik ya, Ankara'da şu sıralarda “cuntacı-darbeci” görünmek, egemenlik konumla-rından yuvarlanmış burjuva kampın kuyru-ğunda sürüklenmekle eşdeğer. Bu yüzden kimse bugünlerde, yenilenlerin bu gömleği üzerine yapışsın istemiyor.

Öte yandan CHP, “irticayla mücadele belge”sinin sahte olduğunu açıklayan aske-ri savcılığın; ellerine verdiği kozu sonuna dek kullanmak niyetindeydi. Fakat bunu yaparken, kimsenin kendisini darbeci diye suçlamaması için, küçük bir sigorta teline ihtiyacı vardı. Onu da “15. maddenin kaldırılması”nı teklif ederek bulduklarını sandı-lar. Böylece hem TSK'nin önünde yaka ba-ğır yırtıp göğsünü siper edebilecekti, hem de cuntacı suçlamalarından aklanmış ola-caktı. Hesap buydu.

Çocukça Siyaset

Tekelci sermayenin politika cephesin-de böylesine çapsız, yarınsız, günübürlük ve ikiyüzlü oyunlar sergilenirken/ beklendiği gibi, bütün reformist çevreler CHP'nin bu önerisine adeta balıklama atladılar. Hepsinin gerekçeleri hazır: Neymiş efendim, eğer 12 Eylülcülerini koruyan 15. madde kal-karsa, bir daha hiç kimse bu ülkede askeri darbe yapmaya cesaret edemezmiş! Diğer bir gerekçe ise, Arjantin, Yunanistan gibi ülkelerde askeri darbe yapanlar hapislerde çürürken, Türkiye'de askeri cuntanın halen daha paşalar gibi ağırlanıyor olması. He-men belirtmek gerekir ki, 78'liler federas-yonun en başta tüm diğer reformist partile-rin, altı yaşında bir çocuğu bile ikna ede-meyen gerekçelerle CHP önerisini sahip-lenmeleri, utanç verici. Bebek maması kı-vamındaki böylesi reformist politikalar, e-miniz tekelci sermayeyi daha çok sömürü ve baskı yönünde cesaretlendiriyordur.

Diyelim ki, hasbel kader, ama kuşku-suz devrimin büyük baskısından kurtulmak için, CHP önerisi genel kabul gördü ve 12 Eylül cuntacılarının yargılanmasının önün-deki 15. madde engeli kaldırıldı. Bu, her-hangi bir askeri darbeye karşı nasıl sigorta görevi görebilir ki? Her şeyden önce aske-ri cunta dönemleri, tüm anayasal işleyişin kâğıt üzerinde bile yürürlükten kaldırıldığı dönemlerdir. Yani darbeyi yapanlar ilk iş o-larak anayasayı layık olduğu yere, tozlu raflara kaldırırılar. Üstelik darbeyi yapanlar, tıpkı 12 Eylülcüler gibi bir otuz yıl daha dokunulmazlık sağlayacak 15. maddelerle dolu yeni bir anayasa daha hazırlayabilir-ler. Ve bugün “darbeleri önler” denilen bir adımın, kocaman bir hiç olduğu, sadece e-mekçilerin bilinçlerini bulandırmaya yöne-lik olduğu açığa çıkmış olur, hepsi bu.

Her Darbe Aynı Değil

Diğer gerekçeye gelince... Arjantin ve Yunanistan cuntalarının, sonraki dönemler-de yargılanıp uzun yıllar hapisanelerde ceza çektiikleri doğrudur. Fakat tersi örnek-ler de boldur: Şili'ye, Pakistan'daki cunta-ya ve bunun gibi pek çok darbeciye kim e-rişebildi? Çünkü bu cuntalar, Türkiye de

dâhil, ülkeleri devrimlerin pençesinden kurtaran ve burjuvaziye adeta ipten alan darbeler gerçekleştirdiler. Oysa Arjantin ve Yunanistan cuntaları işbaşına geldiğinde, bu ülkelerde belirgin bir devrimci iktidar o-lasılığı bulunmuyordu. Yani Arjantin ve Yunanistan cuntaları, daha çok, burjuva e-gemenlik kademeleri içinde bir yer değiş-tirmeden ibaretti ve bu cuntalarla çıkar çe-lişkileri bulunan ciddi sayıda burjuva ke-sim bulunuyordu. Yunanistan'da Papand-reu, Arjantin'de Peronistler, bu kesimlerin sözcüsüyüdüler. Ve bunlar iktidar koltukları-na yeniden oturduklarında ilk işleri belirgin bir devrim tehlikesi yokken kendilerini ik-tidardan alaşağı eden cuntalardan hesap sormak oldu.

Fakat Şili ve Türkiye'de durum böyle miydi? Halen daha tüm Şili tekelci serma-yesi, ipliği pazara tüm dünyada çıkmış Pi-nochet'nin ardından yas tutuyor. Çünkü bu eli kanlı cellât onları Allende'nin sosyaliz-minden kurtarmıştı. Türkiye'de de tekelci-ler 12 Eylül cuntasını aynı minnet duygula-ryla anmayı sürdürürler. Ertuğrul Özkök, bu derin minnet duygularıyla 12 Eylülcüle-re sahip çıktı.

Reformistler halen daha, faşizmin kendi içinde devrimsiz çözülebileceği ha-yalini görmeyi sürdürüyorlar. Bu hayale pek çok oportünist çevreyi de ortak edebi-lirler ama Leninistler bu konuda yeterince şerbetlidir. Bu topraklarda devrim olmadan faşizmin çözülemeyeceğine, faşist iktidar-ların burjuva demokrasisine dönüşerek de-đil, ama en çok devrimci halk iktidarının zaferi ilan edilerek bertaraf edilebileceğine dair teorik-gerçekler, Leninist Partinin çı-kış noktalarından birini oluşturmuştu.

Askeri faşist cuntalar anayasal madde-lerle binlerce kez yasaklanmış dahi olsa, böyle bir darbeyi önleyecek tek güç, halk-ların birleşik devrimci mücadelesidir. Re-formistler, çocukları bile ikna edemeyen sığ politikalarla, ancak CHP gibi tekelci partilerin politik oyunlarının payandası o-labilirler. Leninist Parti ise halkların dikka-tini anayasal-parlamentar yollara değil, devrimci mücadeleye çekmeye gayret e-der. □

UĞUR'U EN İYİ NE ANLATIR?

Uğur Kaymaz... Mardin'in Kızıltepe ilçesinde evlerinin önünde, polisler tarafından, babasıyla birlikte üzerine açılan ateş sonucu katledilen 12 yaşında bir çocuk... Onu hatırlıyorsunuz değil mi? Üzüm karası gözleriyle size gülümseyen, vücudundan 9 mermi çıkarılan, o duru bakışlı çocuğu... 12 yaşında, en genç yerini, yüreğini unutmadınız değil mi? Peki ya babasını? O gün, öldürülmemiş olsaydı, eşine ve üç çocuğuna ekmek getirmek için Irak'a gitmeye hazırlanan yılların kamyon şoförü 31 yaşındaki Ahmet Kaymaz'ı..? Onlar ölmediler... "Ölü mü denir şimdi onlara?" ama unutulurlarsa, işte o zaman ölürlür. Unutkanlıkla sakatlanmış hafızamızı zorlayalım ve orada "gülüşüne kurşun sıkılmış" ne kadar insan, ne kadar devrimci varsa bir kez daha hatırlayalım. Unutmayalım, çünkü "unutmak hayatın yaralarıdır"

21 Kasım 2004 tarihinde çok sevdiği bir arkadaşının davetini geri çevirerek evine giden Uğur, kısa bir süre sonra evlerini basan polisler tarafından babasıyla birlikte, o büyüdüğü, oyunlar oynadığı evin önünde kurşunlarla delik deşik edileceğini nereden bilebilirdi? Gerçi o çocuk akıyla şiirler okuyor, herkesle dertleşiyordu, sırdaş oluyordu; ama nereden bilebilirdi ki, yolculuğa uğurlamak için koştuğu babasıyla birlikte ölüme kanat açacağını... Uğur, acıların, yoklukların katmerlisini daha çok küçükken yaşamıştı. Özel timler tarafından köyleri yakılmış, evleri, tarlaları talan edilmişti. Meyve ağaçları, kirazlar, erikler, şeftaliler ateşe verilmişti. "o iklimde kalmıştı acılar", "bir Allahın kulu duymamıştı çığlıklarını", "ve dağlara sevdalanmıştı" Kızıltepe'ye daha sonra taşınmışlardı. Kardeşleriyle birlikte evde evcilik oynuyor, kamyonetiyle babası gibi Irak'a gidiyor, onlara oyuncaklar getiriyordu. Uğur kendisi küçük, yüreği büyük bir çocuktu. Ve dünyanın tüm sevgilerini içine sığdırabilirdi diye yüreğini büyütme kararlı bir çocuk.

Uğur'u tanıyan çevre esnaflarından biri onun için "çok can bir şeydi" diyor, "bir şiir okurdu insanın tüyleri tersine dönerdi" ondan bahseden herkes aynı şeyi söylüyor. Birine soruyorlar Uğur'u en iyi ne anlatır diye. Cevap kısa ve yalın: şiir

İşte bu şiir gibi, herkesin çok sevdiği, herkesi çok seven, herkese candan davranan çocuğu 21 Kasım 2004 tarihinde katlettiler. Polisler, mahkeme savunmalarında baba-oğulun silahlı

ilesinin geçimini sağlayan Ahmet Kaymaz dört, oğlu Uğur Kaymaz'ı dokuz kurşunla katledenler, özel mülkiyeti, bu sömürü ve zulüm düzenini korumaya devam edebilecekleridir. Yarın bir gün başka çocuklar "eylem hazırlığında" denilerek onların kurşunlarına hedef olabilecektir. Ve sisteme karşı gelen, sistemin çarkları arasında ezilmeye karşı başkaldıran herkes "potansiyel terörist" kabul edilip, cinayete kurban gidebilecektir. Öyle ya, evinde evcilik oynayan 12 yaşındaki Uğur, göz kırpmadan öldürülebiliyorsa ve bunu yapanlar beraat edebiliyorlarsa, onların elini daha kim tutabilir ki?

Binlerce faili meçhul cinayetin işlendiği, insanların işkencelerden geçirilip asit kuyularına atıldığı bir ülkede her kim ki, "yaşanılanların hepsini unutmaya hazırım" der. Uğur ve Uğur gibi öldürülenleri, onların yakınlarını en çok o yaralar. Ve en önemlisi yaşanılan her şey tarihin defterine satır satır kaydedilmiştir; onu oradan silmeye kimsenin gücü yetmeyecektir. Tarihin ve yüreklerimizin hafızasında her şey, daha çok tazedir. Ve unutulmaya hiç razı değildir inatçı gerçekler.

Roman Herzog'un "Bizans" adlı, Bizansın yıkılmasını anlatan tiyatro eserinde, "bir halk ne zaman ölür" diye sorar karakterlerden biri ve kendisi cevaplar: "kendi mezarını kazmaya başladığı zaman". Bu topraklar üzerinde halklar kendi mezarını kazmayacaktır. Unutmak, kendi mezarını kazmak anlamına gelir. Uğurların unutulmaması gerekir. Onların özgür bir dünyada yaşaması için mücadele edenlerin, yaşamlarını ortaya koyanların unutulmaması gerekir.

Uğur'un hayalleri içinde devrim var mıydı bilemiyorum ama "sevdiğine" bir şiir yazmış:

"Şehirli oldun artık
Şehirden şekersin demişsin bana
Şehirli değil ben dağlıyım
Gençliğime yemin sana bağlıyım"

Uğur hayallerinden, umutlarından hiç vazgeçmemiş, insanlara sarıldığı gibi sınıksız sarılmış onlara. Ve oradan, gazete sayfalarından, öylece bakıyor bize. Bizim de son sözümüz şiirle olsun!

"Gülüşüne bin kurşun
Sıkça da ölüm
unutma ki
umuda kurşun işlemez gülüm"□

TEK İKTİDAR

Tekelci egemenlik saflarında politika öylesine çığ, yüzeysel ve günübürlük ki, eminiz milyonlarca emekçi için bunca patırtının, hançereler yırtmanın, yaka bağır parçalama oyunlarının hiçbir önemi yok. Her zaman söylüyoruz, bir kez daha tekrar edelim: Sermayenin gündemine karşı halk kitlelerinin bu vurdumduymazlığı, kesinlikle onların devrimci bir bilinçle ve de devrimci içgüdüyle hareket ettiklerinin göstergesidir.

Emekçi halk kitleleri için doğru olan böylesi vurdumduymazlık, devrimci öncüler için aynı ölçüde doğru sayılamaz. Çünkü Lenin'in defalarca ve ısrarla belirttiği üzere, proletaryanın devrimci sınıf öncülerinin ilk görevi, sınıflar mücadelesinin her somut aşamasını, gelişimini ve dengesini somut olaylar ışığında aydınlığa kavuşturmadır. Ve egemen katlarda bugünlerde sıkça patlak veren kavgalar -ne denli sığ, çığ ve günübürlük olursa olsun- sınıflar mücadelesinin geldiği aşama hakkında pek çok veri, kanıt ve işaret sunmaktadır.

Bir Kayıkçı Dövüşü mü?

Hükümetin önerisi ve diğer partilerin desteğiyle bir gece yarısı Meclis'ten geçirilen ve yasalaşan askerlere sivil mahkemelelerin yolunu açan kanun, sonraki günlerin tüm sermaye siyasetinin gerilim noktası haline geliverdi. Bütün demokratik programlarını "askeri vesayet rejiminin sona erdirilmesine" indirgeyen reformist sol, hükümetin bu adımını yürekten alkışladı. Tekelci basının azımsanmayacak bir bölümü de, bu yasanın demokratikleşmede çok önemli bir adım olduğu iddiasını yutturabilmek için yüz takla atmaya başladı. Daha şimdiden yasayı ve o yasanın damgasını vurduğu MGK toplantısını "tarihi" ilan edenler bile oldu. Birileri çilgınca bir histeri içinde "zafer" ilan ediyordu ama yenilen kimdi? İşte bu sorunun cevabı havadaydı.

Çünkü her şeyden önce, yasanın Meclis'ten geçmesinin ardından, bu yazının kaleme alındığı güne dek geçen bir hafta içinde "askeri vesayete keskin bir kılıç darbesi" indirdiği söylenen kanun teklifine dair asker kanadından kamuoyuna duyurulmuş tek bir itiraz sözü duyulmadı. Eğer bazı çevreler bu yasayı, nakavt olanın sırtına basıp hatıra fotoğrafı çektirme tantanasına dönüştürmemiş olsaydı, TSK'nin kapalı kapılar ardından kulaklara fısıldadığı itirazlar da hiç duyulmayacaktı. İşin aslı, bu yasa hiç de öyle, bir gece yarısı uyanıklığıyla alelacele Meclis'ten geçirilmemişti. TSK'nin aylar önce (Nisan 2009) haberi vardı. Hatta Genelkurmay'dan konuya dair görüş istenmişti resmi yazışmalarla. Türkiye'de hiçbir hükümet, az çok ciddi sonuçları olan herhangi bir yasayı, tek başına karar vererek çıkartmaz. Sözkonusu yasanın aylar öncesinde sınıksız kapalı kapılar ardında masaya yatırıldığına, iç iktidar odaklarında olduğu kadar emperyalist merkezlerde de biçimlenip onay gördüğüne hiç kimsenin kuşkusunu olmasın. Öyleyse bunca patırtı, salt bir kayıkçı dövüşü ya da gündem değiştirmeye yönelik bir oyun muydu? Hayır, değil! Bunun böyle olmadığını anlamak için "büyük resme" bakalım.

Olağandışı Tasfiye Süreci

Son bir yılın pek çok olayını yakından gözleyenler için, bürokraside ve politika alanında geniş çaplı bir tasfiye hareketinin yürütüldüğü yeterince açıktır. Ergenekon operasyonlarından üniversite rektör değişikliklerine, kuşku helikopter kazalarından (M. Yazıcıoğlu), yine kuşku intihar vakalarına (polis özel tim şefinin intiharı gibi) dek, üst üste gelen pek çok olay, yürütülen tasfiye planının yalnızca kamuoyuna yansiyabilen parçalarıdır. Defalarca yazdık, bir kez daha tekrar edelim: Emperyalist tam ilhak ve onun getirdiği ekonomik-siyasi altüst oluş, iktidar bloğundaki taşların yeniden dizilmesini gerektiriyordu. Egemenlik konumundan aşağıya yuvarlanan her sermaye grubu, kendisiyle birlikte, eteklerine tutunmuş olan bir dizi sivil-askeri bürokrasiyi de aynı çöp kutusuna sürüklemekteydi.

Eğer devrimin muazzam baskısı olmasaydı, tekelci sermaye bu tasfiye sürecini pekâlâ daha uzun bir sürece yayarak, örneğin bürokrasinin geleneksel terfi mekanizmalarını kullanarak, kavgasız gürültüsüz yürütebilirdi. Fakat tekelci sermayenin acelesi var, hem de çok acelesi var.

Tekelci sermaye düzeni üzerinde devrimin baskısının hangi düzeyde olduğunu anlatmaya, son birkaç ayın olayları bile yeterlidir. 2009'un ilk çeyreğindeki ekonomik kayıp %13,8 olarak açıklandı ki, bu, TC tarihinin yaşadığı en büyük ikinci küçülme oldu. Asıl büyük vurgunun ikinci çeyrekte yaşandığı genel kabul görmekte. İşsizlik rakamları ise dünyanın ikinci yüksek oranına işaret etmekte. Hemen her gün başka bir felaket senaryosunu akla getiren ekonomik rakamların tümünü burada tekrarlamaya gerek yok. Emekçilerin bu yıkımı nasıl bir öfkeyle karşıladığını görmek isteyenlerin biraz sokakta gezmeleri yeter. Türk-İş başkanı Mustafa Kumlu; "basın açıklamalarına en fazla 300 işçi gelirdi, şimdi bir bakın, en az 10 bin işçi var, hükümet durumu anlansın artık" diye efendilerine adeta yalvarırken, efendileri sokağın durumunu en az bu fino köpeği sendikacı kadar iyi bilmekteydi.

Tek İktidar İçin Tasfiye

Devrimci kabarış devletin en tepesindeki çatlağı büyütüyor; en tepedeki çatlak devrime yeni kitleler kazandırıyor. Yeni süreç iki yönlü işliyor. İlkinde, devrim tehditkâr varlığıyla sermayeyi köşeye sıkıştırdıkça, bu siyasal krizden kendine daha geniş maddi ve politik çıkar sağlamaya girişen sermaye grupları, adeta birbirleri hakkında bildikleri her pislği ifşa etmeye başlıyorlar. Bir yanda Deniz Feneri, öbür yanda ölüm kuyuları gibi dosyalar havalarda uçuşuyor. Devrim o devasa gövdesiyle ufukta belirdikçe, farklı sermaye çevreleri bütün öfkeyi ve devrimin ışıldıklarını bir diğerine çevirebilmek için, onlarca yıldır tozlu raflarda kalan pek çok dosya indiriliyor, karanlıkta kalanlar ifşa ediliyor. İkinci yan, tepedeki çatlağın devrimi büyütmesi, işte bu süreç sonunda gerçekleşiyor. Tüm yalanlar, maskeler, en kutsal demagojiler arkasına gizlenmiş mide bulandıran çıkar ilişkileri, bir bir kamuoyunun

önüne konuluyor. Bu sayede devrim yeni yeni müfrezeler kazanırken, karşı-devrim cephesinin toplumsal tabanında giderek etkisini gösteren bir moralsizlik, felç olma durum göze çarpıyor.

Tekelci sermaye açısından, bu iki taraftan işlemeye devam eden zımpara, onun tüm iktidarını ciddi bir tehlikeyle karşı karşıya bırakıyor. O da, devrimin baskısı ve egemenlerin aralarındaki kavga yüzünden devlet aygıtlarının işlemez duruma gelip felç olması ihtimalidir. Bu ihtimal daha şimdiden ufukta belirmiştir. Bir savcının “a” dediğine diğeri hemen “z” diyor; bir generalin kelle kesme iştahına bir diğeri “çok yanlışlar yaptık” sözleriyle karşılık veriyor. Bu denli geniş ölçekli bir yalpalama tehlikelidir, bürokratik-hiyerarşik işleyişin katı/kutsal ritmini bozar ve sonunda onu bir felç noktasına sürükler, hiç kuşku yok. Bütün büyük devrimler tarihi bu sonucun kaçınılmaz olduğu bir kritik ana, momente tanıklık etmiştir.

İşte tam da bu tehlikenin kokusunu aldığı için tekelci sermaye, her kafadan falsosuz aynı sesin çıkacağı tek iktidar merkezini bir an önce yaratabilmek adına tasfiye sürecini hızlandırmak gereğini duymuştur.

Devrimin Deniz Feneri

Üzerinde fırtınalar kopartılan askerleri sevil yargı önüne çıkartacak olan yasa, bu büyük tasfiye sürecinin ürünüdür, bir halkasıdır. Tekelci sermaye artık, kendi iç kavgalarına daha fazla enerji ve zaman ayırmayı lüks sayıyor. İktidarını tek bir cepheye bir an önce yeniden tahkim etmek zorunluluğu duyuyor.

On yıllar boyunca süren iç savaş ve devrimci durum, siyasi iktidarlara öylesine zayıf düşürdü ki, zamanla tekelci sermaye ve devlet bürokrasisinin iç içe geçtiği, birbirlerinden farklı kamplara bölünmüş çıkar grupları ortaya çıktı. Neredeyse her çıkar grubu, bir devlet aygıtı içinde yuvalanarak kendi dükalığını kurdu. Yakın zamana kadar, bizzat siyasi krizin kendisi, yani iktidarın zayıf ve yıpranmış oluşu, bu birbirinden farklı çıkar dükalıklarının beslenme ve kendini yeniden üretmelerinin temelidir. Fakat devrim, hem uluslararası planda hem de iç dinamikleriyle şimdi öylesine sıkıştırıyordu ki, tek iktidar odağının (ki bu odağın esas kontrol hattının Washington-Brüksel-Londra üçgeninde olduğunu söylemeye bile gerek yok) arkasına sıralanmayan tüm çıkar grupları ve dükalıklar tasfiye edilmekte.

Tekelci sermayenin devrim karşısında tek iktidar odağı oluşturma ve karşı-devrim karargâhını pekiştirmekte niyetlerine biz yalnızca “geçti Bor’un pazarı, sür eşeğini Niğde’ye” deriz. Belki sermaye devlet aygıtları arasında bozulan uyumla bir süre daha gidebilir fakat bunun uzun sürmeyeceğini kendisi de biliyor. Ama tüm dünyada ve bu topraklarda devrim, bürokrasiyi eninde sonunda felç edecek o büyük yumruğu, şimdi daha büyük bir güçle indirebilmek için, daha büyük bir enerjiyi toplamaya başladı bile. Tekelci sermaye, adeta tek bir darbeye yere serebilmesi için, devrimin karşısında tek bir iktidar odağını yoğunlaştırarak dikmeye çalışıyor, bunun için devlet kurumları arasında bozulan uyumu hızla gidermek için elinden geleni yapıyor. Devrimin yolu ise, fırtınalı bir denizin ortasında, ona hangi kıyıyı dövmesi gerektiğini gösteren bir fenerle aydınlanıyor. □

KOMPLOLAR BOŞA ÇIKARILDI!

Mücadele Birliği Platformu’na yönelik olarak, 23 Ekim 2008 günü sabaha karşı yapılan baskınlar sonucu, sanat merkezi ve sosyalist basın bürosu gibi kurum çalışanları, öğrenciler ve öğretmenlerin de aralarında bulunduğu toplam 16 kişi gözaltına alınmış, 6 kişi tutuklanmıştır.

Onların 8 ay 10 gün sonra ilk duruşmaları vardı. 1 Temmuz 2009 günü Beşiktaş Ağır Ceza Mahkemesi’nde, akşam saatlerinde görüldü duruşma. Yaklaşık 2,5 saat sürdü. Duruşma boyunca suçlamaların dayanaksızlığı gözler önüne serildi. Salt sosyalist oldukları için tutuklanmışlardı. Bu operasyonla sosyalist basın ve sosyalist sanat merkezleri “yasadışı örgütlerle bağlantılı kurumlar” olarak lanse ediliyor, böylece açık alan mücadelesi en dar “yasallık” sınırlarında boğulmak isteniyordu. Devrimci ve sosyalist yayınların okunmasının bile bir suç olduğu söyleniyordu savcılığın iddianamesinde! İnsanlar 2008 1 Mayıs’ına katıldıkları için suçlu ilan ediliyordu! Sosyalist yayınlar peşinen yasadışı ilan ediliyordu! Tüm dava böyle bir polis kafası üzerine kurulmuştu.

Duruşma sırasında iddianamenin iler tutar yanının bulunmadığı daha ilk adımda ortaya çıkarıldı. Tutuklular polis ve savcılığın iddialarını acımasızca eleştirdiler, teşhir ettiler. Sosyalist olduklarını, yaptıklarının hiçbir şekilde suç olmadığını açıkça ortaya koydular. Polis komplosunu boşa çıkardılar. Giydirilmek istenen bu deli gömleğini parçaladılar. Mücadele Birliği Platformu temsilcisi ve Y.E.Mücadele Birliği Dergisi Genel Yayın Yönetmeni Vefa SERDAR, Adana Ayışığı Ekin Sanat Merkezi sahibi Aytaç MURİOĞLU, Eğitim-Sen 4 Nolu Şube İşyeri Temsilcisi öğretmen Erdal GÜZEL, Ercan TİLMAŞ, Kenan AKTAŞ ve Süleyman ACAR gece geç saatlerde Tekirdağ ve Kandıra 1 Nolu F Tipi Cezaevlerinden serbest bırakıldılar.

Duruşma, akşam saatlerine kaldığı için yargılananların aileleri, arkadaşları ve izlemeye gelenler de geç saatlere kadar bekledi. Gerek duruşmaya girişi sırasında, gerek duruşma sırasında, polis provokatif hareketleri yaşandı. Duruşma salonuna girmek isteyen izleyicileri silahını çekmekle tehdit eden polis, salonda ise tutsaklara yaklaşmak isteyen izleyicilere saldırmaktan çekinmedi. Ailelerin müdahale ettiği saldırıda hakim, “bağırıp müdahale edenlerin” ve “ayakta duranların” dışarıya çıkarılmasını istedi. Salonda herkesin birbirini sahiplenmesi ve itiraz etmesinin ardından hakim sözünü geri alıp “ses çıkarmadan izlenmesi şartı” ile herkesin salonda kalabileceğini söyledi.

Mahkemenin sonuçlanması akşam geç saatlerine kalması nedeniyle, Eğitim-Sen ve Devrimci Emekçi Komiteleri’nin yapmayı planladıkları basın açıklaması gerçekleşemedi. Eğitim Sen bunun “8 ay sonra gelen adalet” olduğunu söylerken Devrimci Emekçi Komiteleri de “Bizler bunlardan yılmadık ve sınıfımızın öğretmeni olmak için hep saflarda yer almaya devam edeceğiz” dedi.

Tutsakları mahkemede yalnız bırakmayan Eğitim-Sen’lilere, Devrimci Emekçi Komitelerine, basın emekçilerine ve tüm dostlarımıza dayanışmalarından dolayı teşekkür ederiz.

2 Temmuz 2009
Mücadel Birliği Platformu

ASKERİ DARBELE

Önce “İrticayla mücadele planı” diye açıklanan belge, arkasından askerlerin sivil mahkemelerde yargılanmasının yolunu açan yasa, geçtiğimiz ay, burjuva dünyasının tüm gündemini meşgul etti.

Faşist devletin tepesinde, politik iktidar etrafında kavga, gürültü eksik olmuyor. Ordu-emniyet-yargı-hükümet etrafında dönen bu kavga-gürültünün öncesi var, sonrası da olacak. Olgular ve olaylar, egemen sınıfın damında süregiden bu tepişmenin dinmek bir yana giderek şiddetleneceğini gösteriyor.

Taraflar ara sıra birbirlerine “barış çubuğu”nu uzatsalar da bu “ateşkes”ler uzun ömürlü olmuyor. Rakibinin bir zayıf noktasını yakalayan, gömülü sanılan savaş baltalarını hemen kuşanıyor ve karşıdakinin sırtını yere sermek için bütün gücüyle saldırıyor.

Burjuva sınıf içindeki bu kavgada tarafların en önemli silahlarından biri medya kuruluşları, yani televizyon kanalları ve özellikle gazeteler. Saldırı önce buradan başlatılıyor. Eline belge geçiren taraf, bunu önce yandaş medya grubuna veriyor, bu şekilde toplumda belli bir etki yarattıktan sonra yargı-polis-asker gibi kurumlar devreye giriyor.

Dolayısıyla, burjuva sınıf içindeki bu kavganın şiddeti hakkında bir fikir edinebilmek için ikiye bölünmüş burjuva medyanın kullandığı üsluba bakmak gerekir. Şu kadarını söyleyelim: tehditler, küfürler, şantaj kasetleri, belge sızdırma bu kavganın başlıca argümanları haline gelmiş bulunuyor. Başbakanla Genelkurmay Başkanı arasındaki haftalık “barış” görüşmeleri, birbirinin nabzını ve durumunu ölçme görüşmelerine

dönüşmüştür.

Büyük sermaye grupları arasındaki bu çatışmanın sahnede görünen aktörleri, hükümet ve ordudur. Hükümet, arkasına polisi, burjuva basının önemli bir kısmını, yargının büyük bir bölümünü alarak bu çatışmayı sürdürüyor. Ordunun arkasında ise şimdilik sadece burjuva basının bir kısmı var görünüyor. Cumhurbaşkanı ise, Generallerin elini tutarak kavgayı ayırmaya çalışan bir “tarafsız” görünümünde. Meclis, ordunun el ve ayaklarını bağlamak için hükümete ihtiyaç duyduğu yasaları çıkartmakla meşgul.

Bu tabloda, ordu, rakibinden sürekli darbe yiyen, gardı düşmüş, kroke olmuş, yere serildi serilecek bir boksör gibi duruyor. Soluklanmak için kavgayı durduracak “tarafsız” hakemin, yani Cumhurbaşkanı’nın gözlerinin içine bakıyor. Cumhurbaşkanı, imam rolünde, idam mahkûmunun kulağına cennette onu güzel şeylerin beklediğini fısıldayarak, askere sivil yargı yolunu açan yasayı onaylıyor. Çatışmanın hükümet tarafında yüzlerde kesin bir kararlılık okunuyor.

Ordu, son kozunu, üzerinde “ben olmazsam toplumsal devrim karşısında siz bir hiçsiniz” yazılı kâğıdı masaya henüz sürmedi. Ama bu kozun varlığını bütün burjuva sınıf biliyor. Tekelci sermaye sınıfının korkusu, toplumsal devrim karşı bu başlıca ve en önemli güvencesinin, bekçisinin yıpranmasıdır. Devletin temel kurumlarına “barış çağrısı” yapmak en büyük tekelci gruplara düştü. TÜSİAD’ın yaptığı “barış ve itidal” çağrısına kulak asan olmadı. Tekelci sermaye sınıfının bir bütün halin-

de hareket etmediği, bölünmüş, parçalanmış olduğu ortadaydı.

KİM DARBECİ KİM DEĞİL!

Hükümet, ordunun politik iktidar üzerindeki etkisini sınırlamak ve kendi hareket alanını genişletmek için ordu ile çatışırken bayrağına darbeleri önlemek, darbecileri tasfiye etmek, demokrasinin önünü açmak sloganını yazıyor. Bu sloganın emekçi sınıfları ve Kürt halkını aldatmak üzere oltanın ucuna takılmış bir yem olduğundan kuşku yok. Tıpkı ordunun, politik iktidar üzerindeki etkisini sürdürmek için çatışırken bayrağına “irticayla mücadele” yazmakta güttüğü amaç gibi.

Her iki tarafın bayraklarında yazılı olanların gerçekle uzaktan yakından alakası yok. Ne hükümet ve arkasındaki polis, yargı, burjuva medya gibi kurumlar askeri faşist darbelere karşılar, ne de askeri faşist darbelerin baş aktörü ordu dinci gericiliğe karşıdır. Aksine, komünizme, komünist devrime, Kürt halkının özgürlük mücadelesine karşı bunların her zaman aynı safta, birlikte hareket ettiklerini biliyoruz. Bu iki kesimin her zaman birleştikleri ortak payda anti-komünizmdir.

12 Eylül askeri faşist darbesi, toplumsal devrime karşı, komünistlere karşı savaş açarken en büyük desteği dinci gerici akımlardan aldı. Dinci gericilik, komünizme karşı başarılı olsun diye 12 Eylül askeri faşist darbesine elinden gelen hiçbir desteği esirgememiştir.

Buna karşılık 12 Eylül askeri faşist darbesi, toplumu komünistlerden, devrimcilerden temizlemek için toplumsal destek olarak dinci gericiliğe dayanır-

ASKERİ DEVRİM ÖNLEMLERİ

ken dinci gericiği geliştirmek için de bütün olanaklarını seferber etmiştir. İmam Hatip okullarının en çok bu dönemde açılmış olması küçük ama öğretici bir örnektir. 12 Eylül faşizminin başı Evren'in kurandan ayetler okuyarak dinci gericiği nasıl cesaretlendirdiğini, toplumu dine doğru iteklediğini herkes biliyor.

Askeri faşist darbeler, tekelci sermaye sınıfı ve emperyalist sermayenin emrindeki ordu tarafından, arkasındaki bu sınıfsal güçlerin isteği ve onayı ile komünist devrime karşı düzenlenir. Tekelci sermaye sınıfı ve emperyalistler bu tür darbeleri keyfi isteklerinden değil, komünist devrim tehlikesi ortaya çıktığı zaman bu tehlikeyi uzaklaştırmak için düzenlerler.

Bütün bunlardan generallerin, keyiflerince ve istedikleri zamanda, istedikleri gibi, istedikleri şekilde darbe düzenlemeyecekleri kendiliğinden anlaşılır. Günümüzde hiçbir burjuva devletin ordusu –ki bunların başında Türk Ordusu gelir- tekelci sermaye sınıfının ve özellikle de emperyalistlerin –bunların başında da ABD gelir- destek ve onayı olmadan bir darbe düzenleyemez; düzenlese bile bir gün ayakta duramaz.

Kısacası, bütün askeri faşist darbelerin arkasında tekelci sermaye sınıfı ve emperyalist devletler vardır. Bu iki güç olmadan askeri darbelerin lafı bile edilemez. Tıpkı 12 Mart ve 12 Eylül askeri faşist darbelerinde olduğu gibi. Demek ki, askeri faşist darbelerin temel karakteri antikomünizm ise, sınıf dayanakları da işbirlikçi ve emperyalist sermayedir.

Bu durumda, tarihi boyunca burjuvazinin komünizme karşı mücadelesi-

nin mızrak ucu olmuş, varlığı komünizme karşı savaşta başarı derecesine bağlanmış dinci gericiğin darbe karşıtı olduğuna kim inanır! Buna ancak ahmaklar inanır ve ne yazık ki, Türkiye'de kendini çok akıllı sanan böyle ahmaklar özellikle sosyal reformistler arasından bolca çıkmaktadır.

Bu ahmaklardan bir kısmı, dinci gericilerin gerçekten darbe karşıtı olduklarını düşünerek “demokrasi” mücadelesi adına onları doğrudan ya da dolaylı yoldan desteklemektedirler. Diğer bir kısmı ise, tarihi boyunca dinci gericiği beslemiş, desteklemiş, geliştirmiş, ona dayanmış ve kendisi de dinci olan ordunun “irtica”ya karşı gerçekten mücadele ettiğini düşünerek generallerin arkasında saf tutmaktadır. Birbirine karşıt gibi görünen bu iki kesimin birleştiği nokta halk kitlelerini burjuva sınıf çıkarlarının peşine takmaktır.

Tekelci sermaye sınıfı ve emperyalist sermaye egemenliğinin söz konusu olduğu her yerde, faşist darbelerden korunmanın tek yolu bu askeri faşist darbelerin sınıf temelini, yani sermaye egemenliğini bir devrimle ortadan kaldırmaktır. Bu sınıf temeli ortadan kalkmadığı sürece, tekelci sermaye sınıfı ve emperyalistler, bir toplumsal devrimi önlemek için ihtiyaç duyduklarında askeri faşist darbeye başvurmaktan kaçınmayacaklardır.

Demek ki, askeri faşist bir darbeyi önlemek, dinci gerici akımların ya da başka herhangi bir burjuva fraksiyonun değil, toplumsal devrim güçlerinin işidir. Dinci gericilerin ya da başka burjuva fraksiyonların orduyla çatışmaları olsa olsa birbirlerinin politik iktidar üzerindeki etkisini sınırlamakla sınırlıdır.

Bu gün burjuva sınıfın tepe noktalarında şiddeti giderek artan çatışmanın gerçek içerik ve amacı budur.

Başta komünistler ve devrimciler olmak üzere devrimin toplumsal güçlerine gelince.. Askeri faşist darbelerle karşı mücadelede, bu darbelerin sınıf temelini ortadan kaldırılmasında bunların gerçek, yaşamsal çıkarları vardır. Askeri faşist darbeler, tekelci sermaye sınıfının elinde, emekçi sınıfların ve ezilen halkların ekonomik ve politik kurtuluş mücadelesini ezmek için bir araç olarak bulunuyorsa, bu araçlara karşı tutarlı ve kararlı bir mücadele sürdürmek de bu sınıfların görevi olur.

Türkiye'de faşizmin tek kurumsal dayanağı ordu değildir. Tekelci sermaye sınıfı, 12 Eylül faşizmiyle birlikte faşizmi devlet içinde kurumlaştırarak orduyla birlikte polisi, yargıyı, bürokrasiyi, zindanlar sistemini, devlet kadrolarını, üniversite sistemini, yasaları, faşizme uygun hale getirmiştir. Dolayısıyla, bütün bunlara dokunmadan, sadece ordunun politik iktidar üzerindeki etkisini sınırlamaya çalışmanın demokrasi mücadelesiyle bir ilgisi yoktur.

Demokrasi, faşizmi uygulamaya uygun ve hazır bütün bu kurumların bir devrimle dağıtılması; yerlerine gerçek demokratik kurumların yerleştirilmesiyle mümkün olur. İyi de, bunları yıkmaya işine girişmiş bir devrimin sermaye sınıfının egemenliğine dokunmayacağını kim düşünür!

İşte tam da bu nedenle, Türkiye'de –ve esasında artık dünyanın pek çok ülkesinde, askeri darbelerle karşı, faşizme karşı mücadele bir devrim sorunudur. Bu, proletarya ve müttefiklerinin omuzlarındaki görevdir. □

KÜLLERİNDEN DOĞANLAR HESAP SORACAKLAR!

*Sivas ellerinde sazım tutuşur
söz tutuşur canım türkü tutuşur
teller bizi söyler diller yarışır
özgürlüğü yazan kalem tutuşur
canlar can olur da eller tutuşur
dost evinde canım sevda tutuşur
pir sultanlar ölmez binler yetişir
akar gelir canlar tarih tutuşur*

Bundan tam 16 yıl önce Sivas'ta 35 aydın-sanatçımız dinci gerici faşistler tarafından vahşice yakılarak katledildi. 2 Temmuz 1993'te Sivas'ta yapılan Pir Sultan Abdal Şenlikleri nedeniyle Aziz Nesin, dönemin Sivas valisi Ahmet Karabilgin'in özel davetlisi olarak gelmişti. Bunun üzerine günler öncesinden dincigerici faşistler şehirde bildiriler dağıttı, kışkırtıcı çalışmalar yaptı. Devletin açık olarak desteklediği bu faşistler yine kolluk güçlerinin hiç bir engellemesi ve müdahalesiyle karşılaşmadan bu katliamı gerçekleştirdiler. Önce Madımak Otel'i önündeki araçlar ateşe verildi, Madımak otelini taş yağmuruna tuttular, sonra kırılan camlardan perdeler tutuşturuldu, alt katta bulunan eşyalar yakıldı. Faşistlerin çıkardığı yangın sonucu Asım Bezirci, Nesimi Çimen, Muhlis Akarsu ve Hasret Gültekin'in de aralarında bulunduğu 35 kişi yanarak veya dumandan boğularak yaşamını yitirdi. Aralarında Aziz

Nesin'in de bulunduğu 51 kişi de olaylardan kendi olanaklarıyla kurtuldu.

Sivas Katliamı, 2 Temmuz'da Kadıköy'de gerçekleştirilen bir mitingle lanetlendi. Miting alanına iki koldan yüründü. DİSK'e bağlı sendikalar ve reformist partiler Haydarpaşa Garı tarafından yürüyüşe başlarken, PSAKD Şubeleri, Mücadele Birliği, DÖB, Halk Cephesi, DTP, Partizan, AKA-DER, DHF, ESP, Özgür Demokratik Alevi Hareketi, ÇHD İstanbul Şubesi vs, ve demokratik kitle örgütleri Tepe Nautilus önünden yürüyüşe başladılar. Saat 16:00'da toplanılmaya başlandı. Yoğun bir katılımın olduğu bu yürüyüş kolunda yürüyüşe 17:00 gibi başlanılabildi. Öfke büyüktü. Devletin politik çevirme girişimlerine, "Alevi açılımı"na karşı yükseliyordu sloganlar: "Madımak Otel'i Müze Olacak!", "Devletin Alevisi olmayacağız!", "Zorunlu din dersi kaldırılmalı!", "Sivas'ın Işığı Sönmeyecek!" Yürüyüş boyunca, PSAKD ve Alevi Örgütleri kortejleri, Sivas Katliamı'nda katledilen aydınların, sanatçıların resimlerini taşıdı

Ellerinde Türk bayraklarıyla, fla-

malarıyla gelen CHP'li kadınlar, Mücadele Birliği Platformu kortejine eklenmek isteyince küçük bir gerginlik yaşandı. "Bayraklarımızı da alın gidin" tepkisine, "Neden? Hepimiz aynı yoldayız" diye soran CHP'li kadınlara, Platform üyeleri, "Siz bu katliamın tezgahçılarıyla aynı yoldasınız, defolun gidin buradan" şeklinde karşılık verdiler. Sonrasında CHP ve Sivas katliamının arasındaki bağları teşhir eden kısa bir konuşma yapan Platform üyeleri, çevreden olumlu tepkiler aldılar.

Tüm kitlenin alana girmesiyle birlikte miting programı ancak 18:30 gibi başlayabildi. Miting programı Sivas'ta ölümsüzleşenler şahsında saygı duruşu ile başladı. Saygı duruşunun ardından Sivas'ta katledilenlerin isimleri tek tek sayılarak "yaşıyor" denildi. Daha sonra PSAKD Kültür ve Sanat Sekreteri Kadıköy Şube Başkanı Fethi Bölükçüoğlu 2 Temmuz İstanbul Tertip Komitesi adına basın açıklamasını okudu. Ardından Alevi Bektaşî Federasyonu Yönetim Kurulu üyesi Hatice Köse'de bir konuşma yaptı. Yapılan konuşmaların ardından Bağcılar

Cemevi Kültür Derneği Semah Grubu bir semah gösterisi yaptı. Semah gösterisinden sonra Grup Yorum, Agire Jiyan, Grup Vardiya sahne aldı ve sloganlarla miting sona erdi. □

DÜN MARAŞ'TA BUGÜN SİVAS'TA ÇÖZÜM FAŞİZME KARŞI SAVAŞTA

Yıl 2 Temmuz 1993'de Sivas'ın merkezinde etrafı "insanlarla" çevrili bir bina yanıyor. Sıradan bir yanan bina mı, değil. Etraftaki insanlar bağıyorlar. Bir takım işaretler yapıyorlar. Gözlerinde insanlığın gelecek erdemlerini yok etmenin kini var. Yüzleri insan yüzünden başka her şeye benziyor. Elleri komünist, aydın, demokrat, insan katletmenin hüneriyle yetişmiş. Sivas'ta Pir Sultan Anması yapılırken, bir oteli içindeki insanlarla ateşe verip dışarı çıkacak, herkesi elleriyle katledecek kadar cellat hepsi. Hepsi faşizmin iç savaş dönemlerinde devreye soktuğu gerici ordusuna mensup.

20. yüzyılın sonu Türkiye ve K.Kürdistan'da sınıf savaşının tepe noktalarına çıktığı tarihlere dir. İşçi sınıfının 89 bahar eylemleriyle başlattığı eylemlilik, 90'larda Kürt halkının serhıldanlarıyla büyüdü. Böylesi bir süreçte devlet, yüzlerce sokak infazları, kitlesel katliamlar, yok etmelerle bu ayaklanmayı yok etmeye çalıştı. 2 Temmuz 1993 Sivas katliamı, bu katliamlardan biri. Katliam Alevi insanlara yönelik gibi görünse de, özü itibariyle işçi, emekçi ve Kürt halkının ayaklanmasını bastırmak ve yaşanan iç savaşı kazanmaya yönelik katliamdır. İşçi, emekçilerin eylemliliklerinin en yüksek tepesine çıktığı zamanlarda, yöneten sınıf savaşın kendi lehine çevirmek için her türlü aracı kullanıyor.

Sivas katliamının iki amacı vardı. Birincisi; yapılan katliamla tüm işçi, emekçi sınıfı korku rüzgarı altına almak, ikincisi ise fabrikalarda, alanlarda din, dil, ırk, cinsiyet sorununu aşmış kişileri din aracılığı ile bölmek ve mücadeleyi zayıflatmak.

Pirsultan Abdal anma etkinliklerine

katılan aydın ve sanatçıların diri diri yakılarak katledilmelerinin 17. yılında Sarıgazi'de 1 Temmuz günü içerisinde Alevi inancına sahip halkın yoğun olarak yer aldığı bir yürüyüş yapıldı.

Yürüyüş ve anma için Sarıgazi'de her sene devrimciler olarak birlikte düzenlediğimiz 2 Temmuz anmasına, son süreçte her konuda yapıldığı gibi eylemi örgütlemeye reformist partilerde çağrıldı. Sivas gibi faşist bir katliamın eyleminin düzenleyicisinin devrimcilerin olması gerektiğini söyledik. Reformistlerin ise devrimcilerin düzenledikleri Sivas anmasına her sene olduğu gibi katılabileceklerini, ancak düzenleyicileri arasında olmamaları gerektiğini belirttik. Ancak son süreçte reformistler olmadan adım atmaya korkan ortalama sol, TKP ve ÖDP'yi yürütmeye aldı. Bizler böylesi bir yürütmeyi kabul etmediğimizi; ayınların aynı, ayrıların ayrı yerde durması gerektiğini belirttik. Ancak bu konuda daha reformistler kendini savunmadan ortalama sol onlara sahip çıkarak hem hak etmedikleri bir değer biçti, hem de devrimci bir semtte halkın gözünde reformizmi teşhir etmek bir yana devrimcilerle eşdeğer kıldı. Tabii bunun nedenleri ortada kendine, politikalarına ve devrime olan güvensizlik. Reformistleri her zaman sözde yerden yere vuranların hala reformist partileri reformist olarak görmediğini gözlemledik. Ortalama sol her zaman yaptığını yaparak devrimci bir birliktelik yerine reformistlerle birliktelik yaptı. Bunun üzerine toplantıdan çekildik. Emekçi halkların ayrılıklar konusundaki hassasiyetleri ve eylemi düzenleyen olarak değil de bağımsız olarak katılmamızda ilkesel bir sorun görmediğimizden eyle-

me dışarıdan katıldık.

Eylem öncesi çalışmalarımızı daha da yoğunlaştırarak insanlara Madımak Otelinde yakılarak katledilen 35 aydın ve sanatçıyı anlattık. Maraş'ı, Çorum'u, Gazi'yi, 19 Aralık'ı anlattık ve 1 Temmuz günü yapılacak anmaya, saflarımıza çağırдық.

1 Temmuz günü yürüyüşe katılımcı olarak, Deniz resimli DİK, DÖB, Mücadele Birliği yazılı bayraklarımızla katıldık. Yoğun bir katılımın olduğu yürüyüşte, bizim saflarımızın kitlesel oluşu da dikkatleri çekti. Yürüyüş, Vatan İlköğretim Okulu önünden başladı. Yürüyüş boyunca "Dün Maraş'ta Bugün Sivas'ta Çözüm Faşizme Karşı Savaşta", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız", "Yaşamın Halkların Mücadele Birliği", "Faşizme Karşı Silah Başına", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak", "Deniz Yusuf İnan Savaş Devam", "Türküler Yanmaz Pirsultanlar Ölmez" sloganları ve halka dönük ajitasyonlarımızla yürüyüşe geçtik. Yürüyüş boyunca halkın alkışlarıyla yürüdük. Demokrasi Caddesi üzerine asılan "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız / Mücadele Birliği" imzalı pankartın önünden geçen herkesin bu sloganı atması da dikkat çekiciydi.

Saat 21:00'a doğru Festival alanına vardığımızda daha önce kararlaştırdığımız gibi reformistlerle birliktelik yapan komitenin etkinliğine katılmadık. Bizleri gelip davet ettiler, ancak reformizmle birliktelik yaptıkları için kitlemizi etkinliğe katmayacağıımızı belirttik. Eylemimizi türküler ve marşlar söyledikten sonra, 2 Temmuz'da Kadıköy'de yapılacak mitinge çağrıyla bitirdik. □

ANTEP'TEKİ SIVAS ANMASINDA MEŞALELERİMİZİ TUTUŞTURDUK

Sivas katliamının 16. yılında, birçok ilde olduğu gibi Antep'te de emekçiler seslerini yükseltti. Antep'te bu seneki 2 Temmuz anmalarına, birlik için harcadığımız bütün çabalarımıza rağmen yaşanan ayrışma damgasını vurdu.

KESK ve adeta CHP'nin yan kolu olarak çalışan DİSK gibi sendikalar tarafından, Sivas katliamının sanıklarından olarak görülmesi gereken CHP'nin ısrarla toplantılara çağırılması ve imzacı olmalarını istemeleri, sendikaların yanında EMEP, ÖDP gibi reformist partilerin de bu düşünceye ortak olmaları tartışmaları başlattı. Ve biz devrimci gruplar Mücadele Birliği Platformu, ESP ve İşçi Köylü Gazetesi olarak sendikaların ve diğer CHP yanlısı grupların bu tavırlarını mahkum ederek toplantılardan çekildik. Ve hemen ayrı bir eylem örgütlemeye giriştik. Diğer eylemi CHP ile örgütleyerek tarihi utanç belgesine imza atanlar ise başta Eğitim-Sen olmak üzere KESK, DİSK, Türk-İş, İHD, EMEP, ÖDP, TKP ve MESOP oldu.

Bizim gerçekleştirdiğimiz eylem, 2 Temmuz günü Alevi nüfusunun yoğun olarak yaşadığı Düztepe Mahallesi'nde akşam saat 20.00de meşaleli bir yürüyüş şeklinde oldu. Titizler Caddesi'nde belirlediğimiz bir noktada, pankartlarımızı açarak gelecek olanları bekledik. Beklediğimiz esnada Ayışığı Sanat Merkezi müzik grubu Denize Ezgi de kısa bir müzik dinletisi verdi. Çevredeki insanların oldukça ilgisini çeken dinletisi esnasında birçok insan pankartın arkasına geçerek eylemi sahiplendi. Bir süre beledikten sonra ise havanın da karamasıyla meşalelerimizi tutuşturduk. Ve Cemevi'nin önüne doğru biri "Sivas Ne İlk Ne Son, Sivası Unutma Unutturma yazılı ve diğeri Sivas katliamında ölümsüzleşen aydın ve sanatçıların resimlerinin olduğu iki ayrı pankartla yürüyüşümüze başladık. Yürüyüş esnasında sık sık "Sivası Unutma Unutturma", "Dün Maraş'ta Bugün Sivas'ta Çözüm Faşizme Karşı Savaşta", "Halkımız Saflara Hesap Sormaya", "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm", "Şehit Na Mırım", "Sivas'ın Işığı

Sönmeyecek", "Kahrolsun Faşizm Yaşasın Sosyalizm" sloganları atıldı. Eylemin mahalle halkı tarafından sahiplenilmesi ve yürüyüş esnasında da çevrede toplanan birçok insan tarafından alkışlarla desteklenmesi ve eyleme katılımların yoğun olması eylemde öne çıkan yönlerden biriydi.

Cemevinin önüne gelindiğinde ise başta Sivas'ta ölümsüzleşen aydın ve sanatçılar olmak üzere ölümsüzleşen bütün devrim savaşçıları için saygı duruşu gerçekleştirildi. Saygı duruşunun hemen ardından Mücadele Birliği Platformu temsilcisi tarafından ortak olarak hazırlanmış basın metni okundu. Okunan basın metninde sistemin Alevi-Sünni çatışması yaratarak halklarımızın birleşik mücadelesini bölmek ve ezmek istediği, katliamın kendini bilmez bir grupun bir anlık tepkisi olmadığı bunun sistemli bir şekilde planlandığı belirtildi. Ayrıca CHP, SHP, Atatürkçü Düşünce Derneği gibi devlet yanlısı grup ve partilerin de yüzlerine maske takarak bugün sokaklara çıktıklarına ve bu grupların alevi halkını kandırdıklarına da değinilen açıklama, "Sivas'ın hemen ardından Gazi katliamıyla karşı karşıya kaldık. Bu yüzden Sivas katliamı, ne ilktir ne de sondur. Bu katliam sistemli bir politikanın sonucudur. Yeni Sivaslarla, yeni Gazilerle karşılaşmak istemiyorsak, bu katliamlara sessiz kalmamalı ve mücadelemizi ortaklaştırmalıyız" denilerek sonlandırıldı.

Eylemimiz atılan "Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganlarıyla son buldu. Bir saate yakın süren ve 150yi aşkın kişinin katıldığı eyleme İHD ve DTP de

destek verdi.

Kitlelerin devrimci eylemlere olan yoğun ilgisi ve bu yöndeki beklentilerinin ne kadar can alıcı olduğu, gerçekleştirdiğimiz bu eylemle bir kez daha ortaya çıktı. Bu beklentilere cevap olacak tek bir şey vardır o da devrimci eylemdir.

ANTEP MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU

ÇÖKÜŞE BİR ADIM DAHA

2 Temmuz 1993... Tüm dünyanın gözü önünde insanlığın yakıldığı gün!.. Tarihi katliamlarla dolu olan bir devletin yeni bir katliama imza attığı gün!

Bizler İzmir Mücadele Birliği Platformu olarak 2 Temmuz, Perşembe günü İzmir Alevi Bektaş ve Yöre Dernekleri Platformunun düzenlediği Sivas'ı anma mitingine katıldık. "Sivas'ı Unutmadık Unutturmayacağız Mücadele Birliği Platformu" pankartımızla katıldığımız mitingde "Bütün İktidar EmegİN Olacak", "Sivas'ı Unutma Unutturma", "Deniz Yusuf İnan Savaşına Devam", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız", "Kent AŞ. İşçisi Yalnız Değildir", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Herşey EmegİN Olacak", "Yaşasın Devrim Ve Sosyalizm", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği", "Yaşasın Kürt-Türk Halklarının Mücadele Birliği" sloganlarını gür bir şekilde haykırdık. Saat 16.00'da Cumhuriyet Meydan'ında toplanıldıktan sonra

Gündoğdu Meydanı'na doğru yürüyüşe geçildi. Yürüyüş sırasında kontrol noktasında polisle eylemciler arasında gerginlik yaşandı. Gerginlik bittikten sonra Gündoğdu Meydanı'na girildi. Yaklaşık 1000 kişinin katıldığı miting şiirler, basın metninin okunması ve semah gösterisiyle devam etti. Coşkunun az olduğu miting semah gösterisi sırasında kitlenin dağılmasıyla erken sona erdi. Yoğun bildiri ve Mücadele Birliği dergisi dağıtımının yapıldığı mitinge şu an halen eylemde olan Kent AŞ. işçileri de destek verdi.

2 Temmuz 1993'te devlet Sivas'ta insanları yakıp yine kitleleri korkutma ve varolan toplumsal kalkışı yok etmeye yönelik bir katliam gerçekleştirmişti. Bu katliamla ve daha önce gerçekleştirdiği bir sürü katliamla kendi varlığını daha fazla sürdüreceğini zanneden burjuvazi çökmeye yönelik bir adım daha yaklaşmıştır. Burjuvazinin bu çöküşünü, yaptığı hiçbir tutuklama, katliam, şiddet ve yok sayma engellemeyecektir.

**İZMİR MÜCADELE BİRLİĞİ
PLATFORMU**

ARANIZDA OLMAK

Bir türkü vardır hepimizin bildiği, 'insanların içindeyim seviyorum insanları' diye. Ne güzel bir türkü değil mi? Bu türküyü her zaman sevmişimdir, her zaman dinleyesim gelir. Ama o türkünün değerini ancak son birkaç hafta içinde tam olarak kavradım. En azından bana öyle geliyor. Ne güzel diyor türküde: "Hareketi seviyorum, düşüncüyü seviyorum, kavgamı seviyorum kavgamı seviyorum..."

İşte türkünün en güzel yeri, en can alıcı noktası burada... Kavgamı seviyorum. Bu onurlu kavgada yer almak, yeterli olmasak da bir şeyleri yapabilmek çok güzel bir şey, ne mutluluk verici bir şey. Şunu belirtmeden geçemeyeceğim, kendimdeki eksikliklere ve yetersizliklere rağmen çevremdeki pek çok insa-

nın devrimi ve sosyalizmi uzak dönemlerin hedefi, geleceğin eylemi sayıp her söyleneni büyük bir inançla reddetmesine ve hayal kırıklığına uğratmalarına rağmen eğer ben hala devrime ve Leninist Parti'ye daha büyük bir inançla bağlıyorsam bilin ki bu sadece şundandır; Kolektifimizin yarattığı devrimci değerler, ortaya koyduğu doğru politikalar, ilkeli duruşu ve devrim için gerçekten laf değil iş yapmasındadır. Hepinizi çok seviyorum. Aranızda olmak benim için çok büyük bir gurur kaynağı, büyük bir mutluluk kaynağıdır. Bu kolektifi yaratanlara ve onun için mücadele eden herkese yoldaşça sevgiler. Hepinizin emeğine yüreğine sağlık.

İzmir'den Genç Bir Leninist

İŞÇİ SINIFI EYLEMDE

ORMAN İŞÇİLERİ FABRİKA İŞGAL ETTİ

Şili'de Los Alamos'ta bulunan Horcones fabrikası, 4 Temmuz günü taşeron firmaya bağlı yaklaşık 250 kişinin işten çıkarılması nedeniyle, 150 taşeron işçi tarafından işgal edildi. İşçiler fabrikanın ana girişini kapatarak yaklaşık 8 saat boyunca hiçbir aracın girişine izin vermediler.

TEKSTİL İŞÇİLERİ EYLEMDE

Bangladeş'in Savar bölgesindeki Ashulia tekstil fabrikasında Haziran'ın son haftası, işçilerin ücret artışı ve ödenmemiş ücretlerin ödenmesi talebiyle greve gitmişti. Talepleri kabul edilen işçiler, 27 Haziran günü işe döndüler. Ancak aynı gün grevlerde öncü olan üç işçi aynı gün işten çıkarıldı. Ve işçiler arkadaşlarının geri alınması talebiyle yeniden greve başlayarak fabrika sahiplerinden ikisini döverek cezalandırdılar; fabrika civarındaki anayolları trafiğe kapattılar. Ardından güvenlik güçleri, Ansarlar adı verilen sivil çeteler ile birlikte işçilere biber gazıyla saldırdı ve işçilerin taşlarla karşılık vermesi üzerine ateş açan çeteler, 2 işçiyi öldürdü.

Grevci işçilerin ölüm haberinin yayılmasıyla birlikte çevre fabrikalardaki işçiler de eylemlere katılmaya başladı. İşçiler fabrikayı bir buçuk saat boyunca işgal ederek depoları, kamyonları ve Ansarların fabrika bahçesindeki barakalarını ateşe verdiler. İşçilerin üzerine yeniden ateş açılması üzerine çıkan çatışmalarda 40'tan fazla işçi ve polis yaralandı. Burada yaralanan bir işçi daha öldü.

Bangladeş işçilerinin eylemleri üzerinde fazla etkiye sahip olmayan sendikalar, işçilerin öldürülmesi üzerine tüm ülkede eylem kararı aldı.

Eylemin üçüncü gününde başkent Dakka yakınlarındaki ihracat üretim bölgesinde sabah saatlerinde toplanan binlerce işçi eylem yaptı.

Polisin yürüyüş yapmak isteyen işçilere plastik mermi ve gözyaşartıcı gazla saldırdı ve yaklaşık 100 işçi yaralandı.

Diğer işçilerin de protestocu işçilere katılması ve Hamim Group üretim tesisinde üretimin normal şekilde devam ettiğinin öğrenilmesi üzerine, yaklaşık 20 bin işçi tesise doğru yürüyüşe geçti. İşçiler dağılarak tesisi ateş verdiler. 6 tekstil, kumaş, yıkama fabrikaları ve iki kumaş deposunun ateşe verildiği ve bir çok araç yandı. İşçilerin yolları da kesmesi nedeniyle de itfaiye ekipleri yanan fabrikalara saatlerce ulaşamadı.

GÜNEY AFRIKA'DA İNŞAAT İŞÇİLERİ GREVDE

Güney Afrika 2100'da Dünya Kupası'nı ağırlamaya hazırlanırken, Stadyum inşaatında çalışan işçilerin de üye olduğu Güney Afrika'nın en büyük sendikalarından birisi olan Ulusal Maden İşçileri Sendikası'nın (NUM) 70 bin üyesi, 8 Temmuz'da %13'lük ücret artışı talebi için greve çıktı.

Sendikanın %13 ücret artışı istemine karşı patronlar %10 ile yanıt veriyor. Patronlar, 6 Temmuz günü grevin yasa dışı ilan edilmesi için başvurdukları mahkeme, başvuruyu reddetti. Ve 70 bin inşaat işçisinin greve gitmesiyle birlikte, 2010 Dünya Kupası için inşa edilen stadyumlarda iş durmuş oldu.

9 Temmuz günü, grevdeki işçiler, başkent Cape Town'da bulunan Green Point Stadyumu ve Durban'daki Moses Mabhida Stadyumu önünde eylem yaptılar. İşçiler, grevi 2011'e kadar sürdürebileceklerini ifade ediyor.

İNGİLTERE'DE ÖĞRETİM ÜYELERİ GREVE HAZIRLANIYOR

Üniversite ve Kolej Sendikası (UCU) üyeleri, eğitim hizmetlerinde kesintiler, ücret indirimleri ve işten çıkarmalara karşı bir dizi eylem yapmaya hazırlanıyor. Manchester Kolej'deki UCU üyesi öğretim görevlileri 1 Temmuz günü greve gitti. Metropolitan Üniversitesi'nde (LMU) bulunan UCU üyeleri, yüzlerce kişinin işten çıkarılmasını önlemek üzere sürdürdükleri kampanyanın bir parçası olarak 2 Temmuz günü greve gitti. Londra'da bulunan Tower Hamlets Koleji ise 3 Temmuz'da grevde.

LİMA'DA KAMU ULAŞIM

İŞÇİLERİNDEN 24 SAATLİK GREV

Peru'nun başkenti Lima'da kamu ulaşım işçileri, hükümetin trafik düzenleme yasasına karşı 24 saatlik greve gitti. Yüzlerce eylemci şehrin ana caddelerini trafiğe kapatırken, polisin işçileri dağıtmak istemesiyle işçilerle polis arasında çatışmalar yaşandı.

GÜNEY KORE'DE SSANGYONG MOTOR GREVİ DEVAM EDİYOR

Ssangyong Motor'da çalışan sendikacı işçilerin grevi devam ederken, işçiler firmanın Seul'un 70 km güneyindeki Pyeongtaek'te bulunan ana fabrikası önünde eylem yaptılar. Yüzde 51'i Çinli SAIC Motor'a ait olan otomotiv üreticisi, 1000'den fazla işçiyi işten çıkarma kararı almış, Kore Metal İşçileri Sendikası (KMWU) üyesi işçiler ise 27 Mayıs'tan itibaren greve çıkmışlardı. Grevden bir gün önce ise, işletme yönetiminin tuttuğu güvenlik görevlilerinin fabrikaya girmesiyle işten atılan işçilerle güvenlik görevlileri arasında iki gün süren bir çatışma meydana gelmişti.

KANADA'DA 4 BİN BELEDİYE İŞÇİSİ GREVDE

Toronto'da yaklaşık 24 bin belediye işçisi greve gitti. Kanada Kamu Çalışanları Sendikası'na (CUPE) bağlı Yerel 79 ve 416 sendikalarına üye işçiler, toplu sözleşme görüşmelerindeki anlaşmazlık sebebiyle greve çıktılar.

G-8 PROTESTOLARI BAŞLADI

G-8 protestoları başladı. 8 Temmuz'da İtalya'nın L'Aquila kentinde yapılacak zirve öncesinde gerçekleştirilen protesto eylemlerinde eylemciler polisle çatıştı.

4 Temmuz günü çıkan çatışmada polis, Vincenzo'nun kuzeydoğusunda bulunan ABD askeri üssüne yürümek isteyen göstericilere karşı göz yaşartıcı gaz bombası kullandı. Eylemcilerse hedeflerine ulaşmak için maskeler kullanarak polisleri molotof kokteller attılar.

Birçoğunu yoldan geçen insanların oluşturduğu binlerce insan ABD askeri üssünün genişletilmesini ve 8-10 Temmuz arasında İtalya'nın ev sahipliği yapacağı G-8 zirvesini protesto etmek için eyleme katıldı.

7 Temmuz günü de, Roma da yapılan eylemlerde çıkan çatışmada, 38 eylemci gözaltına alındı. Eylemciler yine yüzlerini kapatarak yolları kapatıp, çöp bidonları ve araba lastiklerini ateşe verdi.

Aynı gece yapılan eylemlerde ise 50'ye yakın gösterici Roma'nın ana tren istasyonunu kapatıp, karakolları taşladı. Protestolar çerçevesinde başlatılan üniversite işgali, 8 Temmuz günü de devam etti. Haftanın en büyük eylemi ise 10 Temmuz günü Cuma günü L'Aquila'da gerçekleştirecek.

ŞİLİ LA COİPA ALTIN MADENİNDE GREV

Santiago'nun yaklaşık bin kilometre kuzeyindeki Atacama bölgesinde bulunan La Coipa altın madeninde çalışan işçiler ücret artışı talebiyle süresiz greve başladı.

Kanada'nın en büyük üçüncü altın üreticisi Kinross Gold yetkilileri, 8 Temmuz günü başlayan grevin günlük 300 ons olan altın üretimini durdurduğunu açıkladı.

Greve 290 sendikacı işçi katıldı. Şirket işçilere %0,75 ücret artışı öneriyor, ancak işçiler %6,8 artış istiyor.

ŞİLİ'DE KAMU ÇALIŞANLARI DA GREVDE

Şili'de kamu çalışanları ücret artışı talebiyle 9 Temmuz günü bir günlük greve gitti. Başkent Santiago'da düzenlenen eyleme katılan on binlerce kamu çalışanı ise, çalışma politikaları nedeniyle hükümeti protesto etti. Grev yaklaşık 70 bin kamu çalışanı katıldı.

PERU'DA GENEL GREV

Peru'da 8 Temmuz günü gerçekleştirilen ülke çapındaki genel grevde binlerce Perulu yolları keserek Başkan Alan Garcia'nın sermaye yanlısı politikalarını protesto etti.

CEZAYİR'DE ARCELORMİTTAL İŞÇİSİ GREVDE

ArcelorMittal isimli uluslararası çelik şirketinin Cezayir'deki bağlı kuruluşu ArcelorMittal Annaba'da 7 bin çelik işçisi ücret ve çalışma koşullarında iyileştirmeler talep ederek greve çıktı. AFP'nin haberine göre şirketin El Haidar fabrikası ve satış noktalarındaki 7,200 işçisi 6 Temmuz'dan bu yana grevde. Şirketle görüşmeleri sürdüren 8 kişilik komitenin 4 üyesi de açıklık grevinde. Cezayirli çelik işçileri ücretlerinde ve çalışma koşullarında iyileştirmeler istiyor.

İRLANDA'DA ELEKTRİK TEKNİSYENİ İŞ BIRAKTI

Hükümet ve işverenlerin durgunluk bahanesiyle ücretlerde indirim istemesine karşı elektrik sektörü'nde on bin teknisyen iş bıraktı. İrlanda ekonomisinin durmasıyla birlikte, İrlanda sermayesi, işçi ücretlerinde ve maaşlarında kesintilere gitmeye çalışıyor.

6 Temmuz günü başlayan greve yaklaşık 10.500 sözleşmeli elektrik teknisyeni katıldı. Grev ve grevle ilgili eylemler, Dublin Havaalanı çevresindeki inşaat alanlarından Intel gibi şirketlere ve en büyük futbol stadyumuna dek yayıldı. İrlanda'nın en büyük sendikalarından birisi olan SIPTU (Hizmetler, Sanayi, Profesyonel ve Teknik Çalışanlar Sendikası) elektrikçileri desteklediğini açıkladı ve greve katılma sinyali verdi.

KOCAELİ'NDE ARIZLILAR HER AKŞAM EYLEM YAPIYOR

Kocaeli'nde 1999 depreminde evleri yıkılan halk için, Irak Devleti tarafından hibe edilen deprem konutlarından, mahalle halkının çıkarılması ve bürokratların yerleştirilmesi için yapılan baskıları halk protesto etti. Olayı 32 gündür çadır kurarak protesto eden Arızlılar, 10 Temmuz günü ise, "artık her akşam saat 22.00'de yürüyeceğiz" kararı aldı.

Çoğunluğunun kadınlardan oluşan mahalleliler, Irak deprem konutları çevresinde "Baskılar bizi yıldıramaz", "Halk düşmanı bürokrat istemiyoruz", "Gün gelecek devran dönecek AKP halka hesap verecek" sloganlarını atarak yürüdü. Yürüyüşün ardından yaptıkları açıklamada, "Site müdürünün yetkilerini kötüye kullandığı için görevden alınmasını, haksız ve hukuksuz, konutlarda depremzede olmadığı halde ikamet etmekte olan bütün bürokrat ve memurların tahliyesini, tapu sicil işlemlerinin gerekli yasal düzenlemeler ile gerçekleştirilmesini, konutlar inşa edilirken harcanan paraların ne şekilde harcandığı ve tasarruf edildiğinin araştırılmasını, kendi sitelerini kendileri yönetmeyi ve site müdürünü kendileri seçmeyi" talep ettiklerini dile getirdiler. Irak Deprem konutlarında yaşayan bir kadın, 28 Haziran günü AKP İl Kongresi'nde yaşadıklarını dile getirdi. Seslerini Başbakan'a duyurmak isterken daha kapıdan girmeden polis saldırısına uğrayarak yere düştüğünü ve baygınlık geçirdiğini söyledi.

PARAGUAY'DA ÖĞRETMENLERİN EYLEMLERİ

Paraguay Eğitimciler Federasyonu (FEP) üyesi iki bini aşkın öğretmen, ülkenin Asunción bölgesinde ücretlerinde %5 artış talebiyle süresiz greve başladı. Grevciler ve destekçileri kentte bir yürüyüş yaparak grevi başlattılar.

KOCAELİ'NDE BELEDİYE İŞÇİLERİNE POLİS SALDIRISI

Kocaeli Büyükşehir Belediyesinde örgütlü olan Belediye-İş'e üye olan işçilerin Hizmet-İş'e geçirilmesine karşı 90 gündür mücadele eden Belediye-İş Sendikası'na destek vermek için Türkiye'nin dört bir yanından Kocaeli'ne gelen Belediye-İş Sendikası temsilcileri, 2 Temmuz günü Büyükşehir Belediyesi önüne yürüyüş yaptı. Büyükşehir Belediyesi önüne gelen işçilerin belediye önünde basın açıklaması yapmak istemesi üzerine biber gazı ve coplarla müdahale eden polis, iki işçiyi yaraladı. Yaklaşık 1000 kişilik grup polisin müdahalesi karşısında tepkisini sert bir şekilde dile getirdi ve Salim Dervişoğlu Caddesi'ni yaklaşık 1 saat trafiğe kapattı.

Kapatılan yolda işçiler adına açıklama yapan Ordu Şube Başkanı, yapılan saldırılara karşı Belediye-İş'in asla yılmayacağını belirterek, yaşananları kınadı. Bu yapılanın bir uyarı eylemi olduğunu söyleyen sendikacılar, eylemlerinin devam edeceğini söylediler.

TAŞERON FİRMANIN İŞTEN ÇIKARDIĞI TEMİZLİK İŞÇİLERİ EYLEM YAPTI

İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nde taşeron Ceynak firması çalışan 2 bin işçiden 1200'ünü işten çıkaracağını duyurunca temizlik işçileri eylem

yaptı. 3 Temmuz günü Edirnekapı'da toplanan işçiler buradan Büyükşehir Belediyesine yürümek istedi. Taşeron firma yetkililerinin yürüyüşe engel olmak istemesi üzerine işçilerle yetkililer arasında tartışma yaşandı ve yürüyüşten vazgeçen temizlik işçileri oturma eylemi yaptı.

İş akitleri 7 Temmuz'da feshedilecek olan işçiler, başbakana da tepki göstererek, "akşam evimize ne götüreceğiz, çocuklarımız ne yiyecek, bunun hesabını kim verecek" dediler. İşçiler haklarını aramak için eylemlerine devam edeceklerini belirterek eylemi sonlandırdı.

İŞÇİLER, ERDOĞAN SAKARYA'YA GELMEDEN ÖNCE EYLEM YAPTI

Toplu iş sözleşmesinin başarısızlıkla sonuçlanmasının ardından işçiler eylemlerini sürdürüyor.

İşçiler, bu gün partisinin Sakarya il kongresine katılmak için Sakarya'ya gelmesi beklenen Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'a seslerini duyurmak için eylem yaptı.

Türk Harp İş'e bağlı 60 kişilik bir grup, Yenicami'de bulunan sendika binası önünde basın açıklaması okudu. Açıklamayı işçiler adına okuyan Türk Harp İş Sakarya Şube Başkanı Orhan Avcı, 2009-2011 yıllarını kapsayan toplu iş sözleşmesi sürecinde Başbakan Erdoğan'ın ciddi ve yapıcı bir tutum izlemediğini söyledi. Verilen küçük zamların yıl içinde eridiğini, ocak, şubat ve mart ayında aldıkları maaşları yıl içerisinde alamadıklarını vurgulayan Avcı "Kaldı ki vermiş olduğunuz zammı SGK kesintisi ve vergilerle fazlasıyla geri alıyorsunuz. Yıllık kazancımızdan ortalama 700 TL kesiliyor. SKG ve vergi kayıpları da dikkate alınarak enflasyon ve refah paylarının eklendiği bir zam bekliyoruz" dedi.

250 BİNİ AŞKIN KAMU İŞÇİSİ 1 SAAT İŞ BIRAKTI

Türk-İş, 7 Temmuz günü, tüm Türkiye'de örgütlü bulunduğu iş yerlerinde 1 saatlik iş bırakma eylemi yaptı. 250 bini aşkın işçinin katıldığı eylemlerde işçiler hükümeti bir kez daha uyardılar.

Türk-İş'in hükümet ile yürütülen Toplu İş Sözleşmesi'nde (TİS) anlaşma sağlanamaması üzerine karar aldığı 1 saatlik iş bırakma eylemi, bugün yapıldı. Türk-İş'in örgütlü bulunduğu bütün işyerlerinde yapılan iş bırakma eyleminde hükümete, "Sesimizi duymazdan gelersen greve çıkarız" uyarısında bulunuldu.

KESK, DİSK ve Hak-İş'in de desteklediği eylemlerde işçiler, sabah saatlerinde işyerlerinin önünde toplandılar. Basın açıklamalarının da yapıldığı eylemlerde işçiler işe 1 saat geç başlarken, hükümete taleplerini kabul etmesi çağrısını yinelediler.

LİMTER-İŞ, ÜCRET VE SOSYAL HAKLARI İÇİN YÜRÜDÜ

Limter-İş sendikası üyesi Pendik Askeri Tersanesi'ne iş yapan CHT firmasına bağlı İnto Denizcilik taşeronuna karşı direnen 19 işçi ile Tuzla Dersan Tersanesi'ne bağlı Pozitif Denizcilik taşeronunda hak mücadelesi veren 9 işçi, 8 Temmuz günü yaklaşık 30 km'lik mesafeyi katederek Çalışma Bölge Müdürlüğü'ne yürüdü. İşçiler, haklarını gasp eden patronu Bölge Çalışma Müdürlüğü'ne şikayet etti.

Sabah saatlerinde Pendik Askeri Tersanesi önünden sloganlarla başlayan yürüyüş, yoldan araçlarıyla geçenler kornalar, alkışlar ve zafer işaretleriyle işçilere destek verdi. Yürüyüş direnişteki işçilerin aileleri ve Limter-İş yöneticileri destek verdi. İşçiler "Taşeron sistemi kaldırılmalı", "Gemileri yaktık geri dönüş yok", "Ucuz emek cenneti işçilere cehennemdir" ve "Yaşasın tersane direnişimiz" önlükleri ile E-5 Karayolu üzerinde yürüdüler. Yürüyüş güzergahlarındaki her durakta yaptıkları eylemi anlatan konuşmalar yapan işçiler, yürüyüşleri esnasında her yerde alkışlarla karşılandı. Kadıköy İskelesi'nde de işçilerin vapur ücretlerini çevredeki halk karşıladı.

Öğle saatlerinde Eminönü'ne ulaşan işçileri, DİSK Örgütlenme Daire Başkanı, Tekstil-Sen Genel Sekreteri, Eğitim-Sen, UIDDER ve Tez Koop-İş üyesi işçiler karşıladı. Eminönü İskelesi'nden yürüyüşe devam eden işçiler, Unkapanı'nda bulunan Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı Bölge Müdürlüğü önünde yürüyüşlerini tamamladı.

Burada bir açıklama yapan Limter-İş Genel Başkanı Cem Dinç, Tuzla tersanelerinde yıllardır sürdürdükleri mücadeleye dikkat çekti ve "Haklarımız için, adalet için, ölümlerin durması için yollara çıktık" dedi. Eylemin gerçekleştiği sıralarda Tuzla tersanelerinde bir iş cinayeti daha yaşandığını kaydeden işçiler, açıklamanın ardından patronların keyfi ve yasadışı uygulamalarına ilişkin hazırladıkları şikayet dilekçelerini Çalışma Bölge Müdürlüğü'ne teslim ettiler. □

YA DARBE ÖLECEK YA DA ANAYASALAR

Latin Amerika ülkeleri anayasal düzen içerisinde tarihin en kötü mali kriziyle boğuşuyor.

Nükleer silahlarla ilgili gündemlerle ilişkili olarak Moskova'ya gittiği zaman yaptığı açıklamada Birleşik Devletler Başkanı Barack Obama, Honduras'ın tek yasal devlet başkanının Manuel Zelaya olduğunu belirtmişti. Washington'da ise aşırı sağ kesim ile şahinler darbecilerin yasadışılığının kabul edilebilir düzeye çekilmesi için çeşitli manevralara başladılar.

Bu tür girişimlerin dünya kamuoyunda siyasi arenada yok oluş anlamına geldiği çok açık.

Zelaya 5 Temmuz günü ülkeye döneceğini açıkladığında kuvvetle muhtemel ki halkının maruz kaldığı vahşi baskıya ortak olma sözünü yerine getirecekti.

Dönüş yolculuğunda Devlet Başkanı'na Birleşmiş Milletler Genel Kurul Başkanı Miguel d'Escoto, Honduras Başbakanı Patricia Rodas, Telesur'a bağlı basın muhabirleriyle beraber toplam 9 kişi eşlik ediyordu. Zelaya kesinlikle uçağın yere indirilmesini talep ediyordu. Biliyorum ki uçak Tegucigalpa'ya yaklaştığında Telesur televizyonu aracılığıyla yerden aldığı bilgi sayesinde, kendisini havaalanında karşılamak için gelmiş olan muazzam kalabalığa askerler otomatik silahlarla saldırmakta olduğunu öğrendi.

Bu duruma gösterdiği ilk tepkisi Telesur televizyonu aracılığıyla olanları kınamak ve bu saldırıyı gerçekleştiren ordu komutanlarından derhal saldırıyı durdurmalarını talep etmek oldu. Aynı komutanlara kesinlikle yere ineceğini bildirdikten sonra ise yüksek komuta heyeti uçak pistini engellere kapattırıyor. Motorlu taşıt-

larla pist inişe uygun olmayan bir hale sokuluyor.

Devlet Başkanını taşıyan jet uçağı alçak irtifada üç kez havaalanının çok yakınından geçer. Konunun uzmanları Devlet Başkanını taşıyan uçak gibi uçakların çok hızlı olması ve kısa mesafede duramamalarının pilotlar için en tehlikeli ve en zor durumu oluşturduğunu söylüyorlar. Uçak hızını düşürdükten sonra piste iniş yapacaktır. Bu yüzden bana göre Honduras'a dönme çabası gerçekten cesaret isteyen bir denemeydi.

Eğer anayasanın ihlal edildiğini düşünüyordusalar ve onu yargılamak istiyorlarsalar neden uçağının inmesine izin vermediler?

Zelaya, sadece Honduras Anayasası değil Latin Amerika halklarının kendi yöneticilerini seçme hakkının da tehlikede olduğunu biliyordu.

Bugün Honduras sadece darbecilerce işgal edilmiş bir ülke değil, aynı zamanda Birleşik Devletler silahlı kuvvetleri tarafından işgal edilmiş bir ülkedir.

Tegucigalpa'ya 100 km uzaklıkta olan ve Palmerola adıyla da bilinen Soto Cano'daki askeri üs, 1981 yılında Ronald Reagan yönetiminin girişimiyle yeniden hayata geçirilmiş ve Oiver North tarafından Nikaragua'ya karşı düzenlenen kirli savaşta kullanılmıştır. Burada Birleşik Devletler hükümeti El Salvador ve Guatemala'ya saldırılar düzenleyecek ve binlerce insanın ölmesine sebep olacaktır.

Burada konuşlanan Bravo Birleşik Görev Kuvveti üs arazisinin %85'ini kullanıyordu. İnternette yayın yapan Rebellion sitesindeki 2 Temmuz 2009 tarihli yazısında Eva Golinger "Darbenin Merkezindeki Honduras'daki Birleşik Devletler Askeri Üssü" başlığını kullanmış. Yazara göre Honduras Anayasası'nda ülkede yabancı bir ülke silahlı kuvvetinin bulunması yasaklanmış. Washington ile Honduras arasında imzalanmış anlaşma ise yüzlerce Birleşik Devletler askerinin burada konuşlanmasının stratejik önemi olduğu için imzalanmış. 1954 yılında imzalanan anlaşma Honduras'a yapılacak olan askeri

yardımanın ön koşulu olarak dayatılmış. Anlaşmada Birleşik Devletler'in buradaki askeri varlığını önceden haber vermeksizin geri çekebileceğine dair bir hüküm de bulunuyor.

Soto Cano aynı zamanda Honduras Havacılık Akademisinin de merkezi. Honduras Silahlı Kuvvetleri'nin bir kısmı burda Birleşik Devletler askerleriyle kaynaşiyor.

Bu askeri üssün amacı nedir? Honduras'da Birleşik Devletlere ait uçakların, helikopterlerin ve askeri birliklerin işi ne? Hiç şüphesiz bütün bunların amacı bunların Orta Amerika'da kullanılması. Uyuşturucu kaçakçılığına karşı savaşta bunca silaha ihtiyaç olmadığı aşık.

Eğer Devlet Başkanı Manuel Zelaya görevine tekrar getirilmezse Latin Amerika'da bir darbeler dalgası başlayacak. Bölge ülkelerinin silahlı kuvvetlerindeki Birleşik Devletlerde doktriner eğitim almış olan, işkencede uzman, psikolojik savaş ve terör yaratmayı iyi bilen sağcı kesim harekete geçecek. Orta ve Güney Amerika'daki birçok sivil hükümetin otoritesi zayıflayacak. Bu bahsettiğim durumdan çok uzakta değiliz. Askeri darbeciler Birleşik Devletlerin sivil hükümetinin onayını alma peşinde değiller. Bu durum ülkesinin imajını düzeltmek isteyen Barack Obama gibi bir başkan için çok olumsuz bir durum olacaktır. Pentagon resmi olarak sivil hükümete bağlıdır. Her şeye rağmen halen Roma İmparatorluğunda olduğu gibi lejyonerler imparatorluğun iktidarını ellerine almadılar.

Zelaya'nın verili durumda kendisini destekleyen sosyal güçlerin dağıtılmasına yönelik olarak yapılan oyalama manevralarını kabul etmesi düşünülemez.

Yasadışı olarak görevden uzaklaştırılan Devlet Başkanı iktidara dönmeyi istemiyor, sadece bir prensibi savunuyor, aynen Jose Marti'nin dediği gibi: "En ucra mağaradaki bir adil prensip, bir ordudan daha güçlüdür."

Fidel Castro Ruz
10 Temmuz 2009
18:15

HONDURAS DERSLERİ

Honduras'ta geçtiğimiz ay meydana gelen askeri faşist darbe, sadece Latin Amerika ülkeleri devrimci hareketi için değil ama dünya devrimci hareketi için de derslerle doludur. "Bir musibet bin nasihatten evladır" der eskiler. Bu darbe, kendisinden gerekli dersleri çıkarmayı bilenler için işte böyle bir "musibettir".

Çoğu kez, ulusların yaşamında ortaya çıkan dönüm noktaları yıllarca tartışılan bir teorik sorunun çözümüne son noktayı koyar. Çünkü "teori gridir, yaşam ağacı ise yeşildir." Bunu, teorinin deneme tezgâhı yaşamın kendisidir şeklinde de okuyabiliriz. Şili'de 1973' Allende'nin ve Şili emekçi sınıflarının başına gelenler işte bu nitelikteydi. Seçimle iktidara gelen sosyalist Allende'nin faşist bir askeri darbe ile devrilmesi sosyalizme "barışçıl geçiş" tartışmalarına nokta koymuş gibi oldu. Sosyalist Allende ise, CIA ve ABD ile sıkı bağlara sahip ordusuna karşı önlem almamakla yaptığı hatanın cezasını yaşamıyla ödemişti.

Okur bir önceki cümlede "barışçıl geçiş tartışmalarına nokta koymuş gibi oldu" sözleriyle ihtiyatlı bir üslup kullandığımızı fark etmiştir. Bu yola başvurmamızın nedeni şudur: Allende olayından sonra Türkiye sol hareketinde "barışçıl" geçişi kimse açıktan savunamaz hale gelmişti. En reformist partiler bile, yasalçı konumlarını "bu geçici bir taktik, yoksa biz de zora dayalı devrimi, illegal örgütlenmeyi savunuyoruz" sözleriyle açıklamaya çalışıyorlardı. 1970'li yıllarda kitleleri aldatabilmek için reformistler "devrimci görünmek" zorunda kalıyorlardı. Aslında bu devrimci komünizmin reformizm karşısındaki zaferiydi. Ama bu, reformizmin bir düşünce akımı olarak tarihe gömüldüğü, reformistlerin tüm düşüncelerinden vazgeçtikleri anlamına mı geliyordu? Hayır, bu anlama gelmiyordu. Onlar sadece yaşamın kendi düşüncelerine vurduğu

ağır darbe karşısında bir adım geri çekilmiş, uygun koşullar ortaya çıkana kadar kendi köşelerine sinmişlerdi.

Aradan uzun yıllar geçti. Toplumda ve koşullarda büyük değişimler meydana geldi. Gerçekte bu büyük değişim devrimci yönde olsa da, reformistler hafızasının unutkanlığına güvenerek aşılmış, tarihin çöplüğüne atılmış eski konuları tekrar gündeme getirdiler. Dünyadaki değişimi, kendi sınıf uzlaşmacı, yasalçı düşüncelerinin tekrar piyasaya sürülmesi için uygun ortam olarak algıladılar. Eski hastalıklar, toplumun devrimci dönüşüm için giderek olgunlaştığı bir sırada tekrar canlanmıştı. Sosyalizme "barışçıl geçiş" tezleri tekrar piyasaya sürülmeye başlandı.

Bu sefer buldukları örnek, Brezilya'nın Lula'sıydı. Sosyalizmle uzaktan yakından alakası olmasa da partisinin adında "işçi" kavramının olması onu "sosyalist" kabul etmeleri için yeterliydi. Burjuvaziyle sınıf uzlaşmacı tezleri için dünyadan örnekler ihtiyaçları vardı ve bu örneği Brezilya çöplüğünde bulmuşlardı. İşte adında "işçi" kavramı olan bir parti iktidara gelmişti; "barışçıl geçiş" in mümkün olduğunu kanıtlamak için daha ne gereksindi!

Arkasından, Latin Amerika'da, sol partilerin seçimle peşpeşe iktidara gelmesi iştahlarını iyice kabarttı. Önce Venezüella, arkasından Bolivya, Nikaragua, Honduras'ta sol iktidarlar seçimle kurulmamış mıydı? Brezilya'da zaten sol iktidar kurulmuştu. İşte oluyordu, sol iktidarlar peşpeşe seçimle başa geliyorlardı. Bu durumda kendilerinin yasalçı konumlarının devrimci-doğru konumundan nasıl şüphe edilirdi! Dünya değişmişti, koşullar değişmişti! Eski marksist dogmalarla bir yere varılamazdı, ya da marksizmi yeni koşullara uyarlamak lazımdı vb.

Oysa durum, kafalarının acıması boşluğunu, çığırıklıklıkla örtmeye çalışan bu zavallıların hiç de yansıtıkları gibi değil. Birincisi,

burjuvazi ve emperyalizme itirazı olmayan Lula ve partisine, burjuvazinin ve emperyalistlerin de itirazı sürmek katıksız bir hilekârlıktır. İkincisi, Venezüella'da gördük, burjuvazi ve emperyalistler, seçimle başa gelen demokratik bir hükümete, sınıf savaşımı son mantığına kadar götürmeden, yani iç savaşa başvurmadan, meydanı bırakmayacaklardır. Venezüella'da bugün emekçi sınıflar ile burjuvazi arasında bazen alttan alta, bazen de açıktan açığa süren bir iç savaşın varlığını kim inkâr edebilir? Ya da böyle bir savaşı kim görmezlikten gelebilir?

Venezüella böyle de Bolivya çok mu farklı? Bolivya burjuvazisi ve emperyalistlerin Morales'i devirmek için ne planlar içinde olduklarını, Morales'in onları ancak şimdilik durdurabildiğini bilmiyor muyuz? Ve son örnek Honduras! Honduras'da Amerikancı faşist ordunun sermaye sınıfı ve emperyalist tekelere karşı bazı önlemler almaya çalışan Zelaya'yı bir darbe ile devirmesi bize şunu bir kez daha göstermiştir: emperyalist güçlerin ve işbirlikçi tekelci sermayenin değil sosyalizmi kurmaya çalışan, bazı demokratik önlemlere başvuracak bir iktidara dahi tahammülü yoktur, olamaz.

O halde Honduras deneyiminden çıkarılacak ilk ders şudur: Sosyalizme yönelen ya da halkın gerçek çıkarlarına uygun demokratik önlemleri almaya gerçekten istekli bir iktidar, ilk iş olarak burjuvazinin ve emperyalist sermayenin direnç noktalarını kırmak zorundadır. Bu amaçla alınması gereken önlemlerin ilki, burjuva ordu ve polis teşkilatının dağıtılması, devletin eski kurumlarının dağıtılarak yerine gerçek demokratik kurumların oluşturulmasıdır. Çünkü burjuva sınıfın demokratik iktidarlara karşı direniş için kullanacağı araçların başında ordu ve polis dâhil, eski devlet kurumları geliyor.

İkincisi, demokratik bir iktidar, eğer bur-

juvazi ve emperyalist sermaye tarafından devrilmek istemiyorsa derhal emekçi sınıfların, yoksul halkın silahlı gücüne dayanmalı; bu gücün oluşturulması işine girişmelidir. Çünkü demokratik iktidarlar ancak silahlanmış halkın gücüne dayanılarak güvence altına alınabilir. Çünkü böyle bir iktidar bu güce dayanarak iç savaşı kazanmanın hazırlıklarını yaparak ve her alanda halkın çıkarları için hep ileriye giderek ayakta kalabilir.

Üçüncüsü ve belki de en önce yapılması gereken şey, burjuvazinin ve emperyalist sermayenin ekonomik gücünü kırarak önlemlerin alınmasıdır. Bu konuda tereddütlü davranan bir iktidar emekçi sınıfların desteğini alamayacağı gibi faşist bir darbe ya da başka biçimlerde yıkılmaktan kurtulamaz. Zeleya'nın durumu buna bir örnektir. Halkın silahlı gücünü örgütleyecek ve ona dayanacak yerde anayasal masallarla, referandumla uğraşan Zeleya, ekonomik gücü kırılmamış, orduyla bağları olduğu gibi kalmış, işbirlikçi sermaye ve emperyalist sermayenin organizasyonu ile devrilmiştir. Askeri faşist darbenin ar-

kasındaki gerçek güçler bunlardır. Bu güçlerin izni, onayı ve desteği olmadan faşist generallerin böyle bir harekete girişeceğini düşünmek saflıktan öte bir şeydir.

Öte yandan, ekonomik gücünü, orduyla, polisle, bürokrasiyle bağlarını korumuş sömürücü bir sınıfın egemenliğinin yıkılmasına sessiz sedasız katlanacağını, direniş göstermeyeceğini düşünmek de aynı anlama gelir. Fidel'in "Honduras'taki faşist darbe başarıya ulaşır sa sıra Latin Amerika'nın diğer demokratik iktidarlarına gelecek" şeklindeki uyarısı boşuna değildir. Fidel, burjuvazinin ve emperyalist sermayenin egemenliğinin yıkılmasına nasıl bir direnç göstereceğini; bunların bir iç savaşa başvurup son şanslarını da denemeden sahneden çekilmeyeceklerini en iyi bilenlerdendir.

Ama Honduras'taki askeri faşist darbe, reformistlerin barışçıl geçiş hayallerini suya gömmek gibi bir sonucu da oldu. Sosyal reformistlerin değil ama emekçi sınıfların bu dersi akıllarında tutacaklarından kuşku yok. □

KENT AŞ. İŞÇİLERİNE DESTEK ZİYARETİ

Onlar korkuyorlar

Yalın ayak gezen çocuklardan korkuyorlar

Onlar korkuyorlar

90 yaşındaki nenenden korkuyorlar

Onlar korkuyorlar

*Aşı, işi, ekmeği, onuru için mücadele eden Kent AŞ.
işçisinden korkuyorlar*

Onlar korkuyorlar, korku var gözlerinde

Öfke var nasırlı ellerde, öfke var karasabanda

Öfke var çatlak tabanda, öfkeli ana yüreği öfkeli

Kent AŞ. işçisi...

Böyle haykırıyor Kent AŞ. işçileri. Eylemlerinin ikinci ayını geride bırakan Kent A.Ş. işçileri her geçen gün daha bilenmiş öfkeleriyle ve zafere daha yakın bir şekilde mücadelelerini sürdürüyorlar. Bizler İzmir Mücadele Birliği olarak 2 Temmuz günü toplu bir şekilde Kent AŞ. işçilerine destek ziyareti gerçekleştirdik. DÖB ve Mücadele Birliği flamalarımızla gittiğimiz destek eylemi "Kent AŞ. İşçileri Yalnız Değildir", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "Zafer Savaşan İşçilerin Olacak", "Savaşa Savaşa Kazanacağız" sloganlarıyla başladı. İşçilerin yanına yetiştiğimizde onlar da bizi sloganlarla karşıladı. Daha sonra işçi temsilcisi eylemin genel süreciyle ilgili bilgi verdi bize. İşçi temsilcisi, eylemleri başarıya ulaşıncaya kadar mücadelelerinden vazgeçmeyeceklerini söyledi. Söyleşi devam etti. Mücadele Birliği olarak her zaman yanlarında olacağımızı ifade ettik. Daha sonra Ayışığı Tiyatro İşçileri Atölyesinden arkadaşlar 'Tersane' ve 'Onlar ki' adlı oyunlarını sergiledi. Tiyatroların bitiminden hemen sonra bir Kent AŞ. işçisi de 'Onlar Korkuyorlar' şiirini okudu. Son olarak sloganlarımızı tekrar haykırdıktan sonra destek ziyareti sona erdi.

İzmir Mücadele Birliği Platformu

TAYAD'LI AİLELERE SALDIRI

Karataş Kadın Cezaevi'nde hükümlü olarak bulunan Güler ZERE'ye yaklaşık 2-3 ay önce kanser teşhisi konmuştu. Kanser ilerledi. Hayati tehlike boyutlandı. Bu aşamadan sonra Güler

ZERE Balcalı Hastanesi mahkum koğuşuna kaldırılmış ve birkaç operasyon geçirmişti. Adli Tıp tarafından cezaevi koşullarında kalması uygun değildir raporuna rağmen tahliye edilmeyen Güler ZERE halen Balcalı Hastanesi mahkum koğuşunda tutulmaktadır.

TAYAD'lı Aileler Güler ZERE'nin tahliye edilmemesini protesto etmek amacıyla 10 Temmuz Cuma günü Balcalı Hastanesi önünde oturma eylemi başlatmıştı. İçlerinde Güler ZERE'nin babasının da bulunduğu TAYAD'lı Aileler oturma eyleminin 3. günü olan 13 Temmuz Pazartesi günü polislin biber gazlı saldırısına uğradı. "Rektörlük rahatsızlık duyuyor, pankartı indirin yoksa biz zorla indireceğiz" denerek önce uyarılan aileler daha sonra saldırıya uğramış ve ellerinde bulunan döviz ve pankartlara el konulmuş. Yapılan bu saldırıyı protesto etmek için aynı gün saat 14.00'da Balcalı Hastanesi önünde bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

Mücadele Birliği okurlarının da destek verdiği basın açıklamasında "Güler Zere'ye Özgürlük", "Hasta Tutsaklar Serbest Bırakılsın" sloganları atıldı. Okunan basın açıklaması "Bu talebimize 3 gün içinde saldırı ile cevap verenler tahliye talebimize haftalardır cevap vermiyor. Bu ülkede saldırılar için bu kadar ani ve haksız karar alanlar insani taleplerde nasıl oluyor da bugüne kadar süren bir bürokrasi uygulayabiliyor. Bu saldırı insanı düşünmeyen bir zihniyetin yapabileceği bir saldırdır. Bizler saldırılara, baskılara rağmen Güler Zere'ye özgürlük demeye devam edeceğiz" sözleri ile sona erdi. □

"Ölümlle o kadar haşır neşiriz ki, biz bile farkında değiliz. Sadece zorlu geçen eylem saatlerinde ölümü ihtimaller arasına katıyor insan.

Oysa savaş öyle boyutta ki, hiç ummadığımız bir anda, hiç ummadığımız bir yerde, ölümle karşılaşmak mümkün.

Gecenin bir vakti kaldığım yeri basabilirler örneğin, düşmana teslim olmayacağımı nasıl biliyorsam, aradan sağ çıkamayacağımı da o kadar iyi biliyorum.

Ama yine de bir sokak çatışmasında ölmeyi tercih ederim. İnsan savaşırken özgür olmalı...."

Cihan

TARİK ZİYA YILDIRIM
(CİHAN) 26 TEMMUZ 1995

TKEP/L - LGB

Çeçen asıllı olan Tarık Ziya Yıldırım TKEP/Leninist'le Silivri'de tanıştı. Burada ücretli işçilikle yaşamını sürdüren Tarık yoldaş, çok kısa sürede Parti ile kaynaştı ve bütünleşerek hemen etkin görevlere talip oldu.

13 Mart GKB'de çeşitli görevler yürüttükten sonra LGB'de görev alan yoldaş, yaşamının son anına kadar LGB gerillası olarak mücadele verdi.

26 Temmuz 1995'te bir yoldaşıyla birlikte Bakırköy'de polisle karşılaşan Tarık yoldaş, polisin onları etkisizleştirme girişimlerini boşa çıkartarak silahına sarıldı. Düşmanı saf dışı bırakan Tarık yoldaş, bu sırada kurşunla bacağından yara landı.

Yaralı olarak bölgeden uzaklaşan yoldaşımız, yoğun takip ve yarasının verdiği bitkinlik nedeniyle esir düştü.

Yarası ölümcül olmadığı halde, faşist devlet güçleri onu kendi işkence merkezlerinde kurşuna dizerek katlettiler.

KÜLLERİNDEN DOĞANLAR HESAP SORACAKLAR!
2 Temmuz 2009